

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 22 SAYI: 124 Kasım-Aralık 2011

“Kürt Açılımı”ndan KCK Operasyonlarına,
Mavi Marmara’dan İsrail’e,
İran’dan Füze Kalkanına ve
Suriye’den Dersim’e

“Sizin Scud füzeleriniz varsa,
bizim de 10 atom bombamız var!”

Tacirlerin Müteahhitlerle
Büyük İttifakı
“Sizi gidi gidi rantiyeciler sizi!” (Necmettin Erbakan)

“Özgürlüklerin de bir sınırı var...
25 kuruşa simit yok artık”!
(Recep Tayyip Erdoğan)

Dersim

Ekonomide
Manzara-i Umumiye

%288
(Güngör Uras)

“Savaşın ve kahramanların manasızlığı!”
ya da Savaş Karşısı Hamaset

Ahmet Davutoğlu'nun "akademik vizyonu"yla, Recep Tayyip Erdoğan'ın şovlarıyla sahneye konulan yeni dış politika söylemlerinin genel görünümü.

3

"KÜRT AÇILIMI"NDAN
KCK OPERASYONLARINA,
MAVİ MARMARA'DAN İSRAİL'E,
İRAN'DAN FÜZE KALKANINA VE
SURIYE'DEN DERSİM'E

1 Aralık 2011 tarihli Vatan gazetesinin sürmanşetinde yer alan "atlatma haber" üzerine.

9

"SİZİN SCUD FÜZELERİNİZ
VARSA, BİZİM DE
10 ATOM BOMBAMIZ VAR!"

AKP'nin "çekirdek kadrosu"nu oluşturan tefeci-tüccar kesimi ile "merkez sağ partiler"ın sadık destekçisi olan müteahhitlerin ittifakı üzerine.

12

TACİRLERİN
MÜTEAHHİTLERLE
BÜYÜK İTTİFAKI

Recep Tayyip Erdoğan'ın özgürlük ve demokrasi "algı"sı üzerine.

17

"ÖZGÜRLÜKLERİN DE
BİR SINIRI VAR...
25 KURUŞA
SİMİT YOK ARTIK"!

CHP Tunceli milletvekili Hüseyin Aygün'ün Dersim Katliamı üzerine *Zaman* gazetesiyile yaptığı röportajla başlayan Dersim tartışmaları üzerine.

19

DERSİM

Avrupa borç krizi giderek yaygınlaşırken, bunun Türkiye ekonomisine yansları ve sonuçları üzerine bir değerlendirme.

23

EKONOMİDE
MANZARA-İ UMUMİYE

Milliyet yazarı Güngör Uras'ın bir yazısı.

26

%288
(GÜNGÖR URAS)

"Sol-liberal" eski "yolcular"ın günlük gazetesi *Birgün*'de yayımlanan "savaş karşıtı" bir yazı üzerine bir değerlendirme.

28

"SAVAŞIN VE KAHRAMANLARIN
MANASIZLIĞI!"
YA DA SAVAŞ KARŞITI
HAMASET

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU: Sezai Görür

Yazışma Adresi:

Postfach 1414

55504 Bad Kreuznach / Deutschland

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

<http://www.kurtuluscephesi.net>

<http://www.kurtuluscephesi.de>

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

“Kürt Açılımı”ndan KCK Operasyonlarına, Mavi Marmara’dan İsrail’e, İran’dan Füze Kalkanına ve Suriye’den Dersim’e

Turgut Özal’ın, pek şahsına münhasır olmasa da, Türkiye için yeni ve alışılmadık olan bir “yönetim tarzı” vardı. Muhalefetin “devlet adamı ciddiyeti”yle bağdaşmadığını söylediği T. Özal’ın “yönetim tarzı”, bir yanyyla ülke içi siyasetin gündemini “incir çekirdeğini doldurmayan” konularla doldurabilmesi, diğer yanyyla sivil ve askeri bürokrasinin tüm “temayülleri”ne rağmen, belli ölçüde ve planlı biçimde “kendince” davranmasıydı. Bu “yönetim tarzı”yla, bir yandan muhalefet partilerini “küçük Turgut’la oynasınlar” diyerek küçümserken, diğer yandan şortla askeri tören birliğini “selamlayarak” “ilklere” imza atmış biri olarak kabul edildi.

Pek çok “yağdancısı”, Özal’ın “vizyon sahibi” olduğunu, ülke tarihinde böylesine “vizyon sahibi” hiç kimsenin bulunmadığını söylerken, pek az kişi onun “vizyon”dan öte bir “misyon” sahibi olduğundan söz edebildi.

“24 Ocak Kararları”nın (1980) ürünü olan, 12 Eylül askeri darbesiyle “ekonomiden sorumlu devlet bakanı” olarak ortaya çıkan ve nihayetinde “dört eğilimi” (sağcı, solcu, milliyetçi ve şeriatçı) birleştirdiğini ilan ettiği ANAP’ı kurarak, 12 Eylül sonrası yapılan “ilk genel seçim”den birinci parti çıkarak, askeri yönetimden sivil yönetime geçiş sürecinin başbakanı oldu.

1980 borç krizi koşullarında ve IMF gözetimi altında dış borç faiz ödemelerinin güvenceye alınmasını sağlayan 24 Ocak Ka-

rarları’yla işçilerin, köylülerin ve devlet memurlarının (günümüzün “moda” söylemiyle “kamu emekçileri”nin) reel gelirleri keskin biçimde düşerken, T. Özal, Demirel’i aratmayacak nitelikte “veciz” bir sözle, “benim memurum işini bilir” diyerek rüşveti meşrulaştıracak bir “*pragmatizm*”in temsilcisi oldu.

12 Eylül askeri darbesi öncesinde Erbakan’ın MSP’sinden İzmir milletvekili adayı olmuş “eski” bir “ümmeççi”nin “pragmatizmi”, pragmatizm sözcüğünü bile yaşamı boyunca hiç duymamış insanlar üzerindeki etkisi büyük oldu. 1980 dünya borç kriziyle piyasaya sürülen “neo-liberalizm” teorileri de, küçük-burjuva solcu aydınların “zihniyet dünyası”nı karma karışık etti.

ANAP’ı kurmadan önce ABD’de yaptığı “staj” sonrasında, “*image-maker*”ların gözetim ve denetimi altında yürütülen yoğun bir “medyatik” propagandayla “pragmatist” politikaları uygulamaya sokan Özal, ekonomide “ihracata yönelik sanayileşme” söylemi altında emperyalizmin “neo-liberal” ekonomik, toplumsal ve politik hedeflerine ulaşmasının ortamını yarattı.

Devlet memurlarının aldığı rüşvet, bir çeşit “hizmet için ödenen bahşiş” olarak görülürken, “işbitirici yuppiler” sahneye çıktı. IMF talimatıyla yürütülen özelleştirme uygulamalarıyla, önce “Boğaz Köprüsü” satıldı. Ardından sıra “Kamu İktisadi Teşekkülleri”nin (KİT’ler) satışına geldi ve “özelleştirme” adı altında KİT’ler satıldı. Artık değeri olan ya

da olmayan her şeyin bir fiyatı vardı ve her fiyatı olan şey de satılığa çıkarılmıştı.*

İlk satılanlar, 1980 öncesinde yükselen devrimci harekete “yamanmış” “sol”cular oldu. Bu “dönek” takımını, “ben yapmazsam, nasıl olsa bir başkası yapacak” diyerek en ahlaksız işleri bile yapmaya soyunan ikinci bir “dönek” dalgası izledi.

Henüz “frak” giymemiş olan M. Belge’nin, “soyut bir gelecek için somut bugünden vazgeçilemez” “düsturu”, bu “dönekler” tarafından öncelikle toplumun sol kesimine kabul ettirilirken, “milli eğitim” sistemi baştan ayağa değiştirildi, İngilizce eğitim veren özel okullar ve özel dersaneler yerden mantar gibi bitmeye başladı. Böylece “Türk istikbalinin evlatları”, pragmatist temelde “köşe dönme” bir zihniyetle yeniden biçimlendirilmeye başlandı.

Eski dönemlerin, “gelen ağam, giden paşam” sözünde ifadesini bulan pragmatist “Türk istikbalinin evlatları”, “kedinin görevi fare tutmaktır, fare tuttuğu sürece renginin önemi yoktur” düsturu ile “mikro”laştırılmış yaşamın her hücreğine “nüfuz” ettiler.

Pragmatizm, köşe dönme, Makyavelizm vs.’nin de, “serbest pazar ekonomisi”nin de ne olduğu bile bilinmezken, repo-ters repo yapmak, bono-tahvil-hisse senedi alıp satmak ve böylece “rüşvet” yoluyla ya da “gayri meşru” başka yollarla kazanılmış paralar piyasa ekonomisinin hizmetine sunuldu. Her şey “köşe dönme” için, her şey “yüksek enflasyondan korunmak” için piyasaya sürülürken, anne-babalar çocuklarına verdikleri okul harçlıklarını nasıl “akıllıca” kullanabileceğinin öğütlerini veriyorlardı. 12-15 yaşındaki çocuklar, bu “akıl”la “döviz büroları”nın önünde arz-ı endam ettiler.

Her şey “yeni”ydi, her şey alınıp satılıyor. Bu ortamda Mevlana keşfedildi: Dün dün ile gitti cancağızım, şimdi yeni şeyler söylemek lazım!

Tüm bu sürecin “mimarını” olarak görülen Özal, “bir koyup üç almak” adına Amerikan emperyalizminin Irak işgaline gönüllü olarak katılmaya çabaladı. Günümüzün “popüler” söylemiyle, “derin devlet”in müdahalesiyle, o zamanın söylemiyle “Atatürkçü

* “Kendileri meta olmayan vicdan, onur vb. gibi şeyler, sahipleri tarafından satışa çıkarılır hale gelirler ve böylece bir fiyatları olduğu için meta biçimini alırlar. Demek ki, bir şeyin değeri olmadığı halde, bir fiyatı olabilir.” (Karl Marks, *Kapital*, Cilt: I, s. 117.)

askerler”in direnişi yüzünden bu emeline ulaşamadıysa da, “Türk istikbalinin evlatları” “bir koyup üç alma”nın olanaklı olabileceğini zihinlerine kazıdılar.

Bu sürecin en tipik özelliği, “aşağıdaki sınıflar”ın eğitim görmüş bireylerinin devşirilmesi oldu.** Osmanlı’nın “yeniçeri düzeni” bir kez daha cisimleşirken, halkın “solun temsilcisi” olarak kabul ettiği SHP’nin, 1989 yerel seçim zaferinden sonra “yeme sırası bize geldi” diyerek “solcular”ın insafsızcasına belediyelerde rüşvet yarışına girmesi, halkın sola olan güveninin son zerrelere de yok etti. Pragmatist zihniyet, böylece solu da potasında eritti.

Böylece “piyasa”, “allah korkusu” olduğu için “insaf” olacağı varsayılan şeriatçılara kaldı.

Bu ortamda, Erbakan’ın MSP’si, yeni adıyla Refah Partisi, Ankara ve İstanbul belediye başkanlığını kazanarak, 1995 genel seçimlerinden birinci parti olarak çıkarak, “yükselen değer” haline gelmeye başladı. Artık şeriatçı kesimler de “icra mevki”ne yükselmişlerdi. Özel pragmatizmi, Erbakan oportünizmiyle birleşerek, Ankara’da Melih Gökçek’in ve İstanbul’da Recep Tayyip Erdoğan’ın kişiliğinde yeni bir “vizyon ve misyon” ortaya çıkardı.

Bu pragmatizm-oportünizm çiftleşmesinden doğan “İslamcı vizyon ve misyon” anlaşılmasın, AKP’nin icraatlarını ve günümüzdeki siyasal gelişmeleri anlamak olanaksızdır.

“T.C.’nin ilk müslüman cumhurbaşkanı” Abdullah Gül’ün “iyi şeyler olacak” sözleriyle başlayan ve “neo-liberal” küçük-burjuvaların alkışlarıyla sürdürülen “Kürt açılımı”ndan KCK operasyonlarına nasıl gelindiyse, Gazze “hamiliği”nden İsrail karşıtlığına ve İsrail karşıtlığından ABD’nin füze kalkanına “evsahipliği” yapılmasına öyle gelinmiştir. Bugün Recep Tayyip Erdoğan’ın, “Beşar, zulümle abad olunmaz”dan***, “devlet adı-

** “... ortaçağda katolik kilisesinin, toplumsal durumuna, doğumuna ve servetine bakmaksızın, kilise hiyerarşisini ülkenin en iyi beyinlerinin oluşturması, dinsel egemenliği kurup sağlamlaştırmasının ve halkı ezmesinin başlıca yollarından birisi olmuştur. Yönetici sınıf, yönetilen sınıfın en önde gelen kafalarını ne kadar fazla bünyesi içersinde eritebilirse, egemenliği o denli sağlam ve o denli tehlikeli hale gelir.” (Karl Marks, *Kapital*, Cilt: III, s. 532.)

*** Erdoğan’ın 15 Kasım 2011 tarihli bu konuşması şöyledir: “Cezaevlerinde binlerce siyasi tutuklu

na” Dersim katliamı için “özür dileme”ye sığırayışı da aynı niteliktedir.

Bu sığırayışta “pro-aktif” bir yaklaşım varmış gibi görünse de, gelişmeler, tefeci-bezirganların “kervan yolda düzülür” zihniyetinin bir yansıması olarak “doğalmış gibi” “algı”lanmaktadır. Oysa “doğal” olan, Erdoğan hükümetinin pragmatist-oportünist niteliğidir. “Doğalmış gibi” görünen ise, olağan siyasal süreçlerin günün koşullarına uygun olarak yeniden biçimlendirilmesidir.

Erdoğan hükümetinin “pro-aktif dış politikası”, diğer ifadeyle “emperyal dış politikası”, tipik bir pragmatist-oportünist zihniyetin ürünüdür. Hiçbir biçimde öngörüye ya da ön düşünceye dayanmamaktadır. Tümünüyle *kendi dışında gelişen olaylara eklemek* ve eklemlemediği oranda buna uygun söylemler geliştirmekten ibarettir.

Amerikan emperyalizminin Ortadoğu’da tüm Baas rejimlerini ortadan kaldırmaya yöneldiğini, geç de olsa “algı”lamışlardır. Bu “algı” çerçevesinde, ortaya çıkan ya da çıkacak olan “fırsatlar”dan (*oportunity*) yararlanmaya çabalamaktadırlar. Bu konuda Suriye olayı çok kapsayıcıdır.

Geçen yılın sonlarına kadar “komşularla sıfır politika” adı altında Suriye’deki Beşar Esad yönetimiyle “ortak bakanlar toplantısı” yapan AKP hükümeti, emperyalist ülkelerin Libya’daki tutumu karşısında “hizaya” gelmiş ve “önmak” (pro-aktif) adına, olasılık olmaktan çok gerçeklik olduğuna inandıkları emperyalizmin Suriye operasyonunun taşeronluğuna soyunmuştur.

Pragmatist-oportünist AKP yönetimi, emperyalizmin Suriye operasyonunda önmakları koşulda, yağmadan pay alabileceklerini hesaplamışlardır. Ordu içinde “yurtta sulh, cihanda sulh” vecizesini ciddiye alan kesimlerin büyük bölümünün tasfiye edilmesi ve kalanların sindirilmesi ile Özal’ın Irak konusunda yapamadığını yapabileceklerine “kanı” olmuşlardır. Bu “kanı”, Öcalan’ın Suriye’den çıkartılması olayının bir benzerinin

bulunduran Beşar, sen Türk bayrağına saldıranları da bulup gereken cezayı vermek durumundasın. Son dönemde kendi halkına karşı savaş açanların nasıl trajik bir sona ulaştıklarını Beşar Esad da görmeli. Kendisine hatırlatıyorum: Zulümle abad olunmaz, mazlumun kanı üzerine gelecek inşa edilmez. Aksi takdirde tarih bu tür liderleri kanla beslenen liderler olarak anar. Ve Esad sen de şu anda o sayfayı açmaya doğru gidiyorsun. Mazlumların ahını alanlar er yada geç bedelini öder.”

olabileceği varsayımıyla desteklenmiştir.

Buna göre, giderek dozu artırılan “sert söylemler”le Suriye yönetimi tehdit edilecek ve Suriye sınırına gidecek “yüksek yetkili”nin (ki bu, kesinkes Recep Tayyip Erdoğan’dan başkası olmayacaktır) “nihai” açıklamasıyla, “tarih tekerrür edecek”, Beşar Esad tasını-tarağını toplayarak iktidarı bırakacaktır!

Eğer “tarih tekerrür etmezse”, Suriye sınırına yığınak yapılacak, “insani koridor” adı altında “Suriye sınırında tampon bölge oluşturmak” amacıyla Türk Silahlı Kuvvetleri “sınırlı bir harekât” için harekete geçirilecektir. Böylece sınırları nereye kadar gideceği önceden bilinmeyen bir Suriye müdahalesi gerçekleşecektir.

“Doğal olarak”, Suriye’deki Baas rejimi Türkiye’nin müdahalesiyle çökmüş olacağından, Suriye’nin paylaşılmasında “arslan payı” da Türkiye’ye, dolayısıyla “İslamcı sermayeye” düşecektir.

Buraya kadar her şey “doğal” seyrinde giderken, birden bire Suriye’deki Baas rejiminin “şii” olduğu, “alevi” olduğu ve hatta “Nusayrı” olduğu anımsanmıştır. Recep Tayyip Erdoğan, 15 Eylül 2011’de yaptığı bir röportajda Suriye’de “Alevi-Sünni çatışması” çıkmasından kaygı duyduğunu” söyleyerek, kervanı bir kez daha yolda düzmeye başlamıştır.

Böylece Suriye’de baş göstereceği kabul edilen “Alevi-Sünni çatışması”nın Türkiye’ye yansıtacağı “kanı” sına ulaşılmıştır. Bu “kanı”yla, bu çatışmanın Türkiye’ye yansıtılması için bir şeyler yapılması “lüzumu” ortaya çıkmıştır.

İşte bu “lüzum” üzerine, Dersim olayları Recep Tayyip Erdoğan tarafından gündemin ilk sırasına çıkartılmıştır.

Her ne kadar Dersim bölgesi, Kürt bölgesiyse de, “asıl kimliği”nin Alevilikten geldiği varsayılır. Bu nedenle, “Sünni” Recep Tayyip Erdoğan’ın “Dersim hamlesi”, “Alevi-Sünni kardeşliği” olarak “algı”latılmaya çalışılmaktadır. Eğer bu “algı” tutarsa, Suriye müdahalesiyle ortaya çıkacak olan bir “Alevi-Sünni çatışması”nın, basit bir “mazlum halk-zalim Esad” çatışması gibi sunulabileceği düşünülmüştür. Bütün “dert”, Türkiye Alevilerinin “Sünni” Recep Tayyip Erdoğan’ın şahsında Sünnileri “dost ve kardeş” olarak bellemelerinin sağlanmasıdır.

Bu yolla, “bir taşla iki kuş” vurabilecek-

lerini de hesaplamışlardır. Bir taraftan, olası Suriye işgalinin ülke içinde yaratacağı tepki (“Alevi-Sünni çatışması”) pasifize edilirken, diğer yandan Dersim katliamının “gerçek sorumlusu” “Kemalistler”in Alevilerle olan “tarihsel ittifakı” çökertilecektir.

Siyaseten yapılan bu “hamle”lerin, şüphesiz asıl amacı, Türkiye üzerinden Suriye’ye yönelik askeri müdahalenin yolunun açılmasıdır. İçte “Alevi sorunu” bir ölçüde yatıştırıldığı koşullarda, “milliyetçi-maneviyatçı-mukaddesatçı” halk çoğunluğunun desteğiyle, Suriye’nin “mazlum halkının zalim Esad yönetiminden kurtarılması” için askeri harekâtın düğmesine basılacaktır.

Nasıl ki, “baba Esad”, Türkiye’nin askeri tehdidi karşısında A. Öcalan’ı sınır dışı etmek zorunda kaldıysa, “oğul Esad” da askeri tehditle iktidarı bırakacaktır! Eğer “yüksek yetkili”nin sınırdaki yapacağı “nihai konuşma”yla Beşar Esad iktidarı bırakmazsa, “Türk ordusu gereğini yapacaktır”. Zaten, “bir Türk dünyaya bedel”dir!

AKP’nin “emperyal dış politikası”nın yapıları ve yandaşları, “Ortadoğu’nun en büyük ordusu” olduğu ilan edilen Türk Ordusu’nun askeri saldırısı karşısında Suriye ordusunun fazlaca direnemeyeceğini de varsaymaktadırlar. Bu nedenle de, Türk Ordusu’nun askeri müdahalesinin mutlak sonucu vereceği kabul edilmektedir.

Oysa savaşta taraflar, “soyut birer kavram olmaktan çıkıp, bireysel devletler ve hükümetler olunca, savaş da teorik olmaktan çıkıp kendi öz yasalarına göre gelişen bir eylem haline” girer.* Bu durumda, “düşmanın” teslim olması kadar direnmesi de olasılık haline gelir. “Düşman”ın direncini kırmak içinse, onun askeri güçlerinin ya tamamen ya da direnmesini olanaksız kılacak ölçüde imha edilmesi gerekir.

Bugün Suriye ordusu, 215 bin askerden oluştuğu, 3.700 T-72 vb. Sovyet tankı, 6.600 zırhlı personel taşıyıcısı ve 241 savaş uçağı olduğu tahmin edilmektedir.** Bunun karşılığında Türk ordusunun, 620 bin askerden oluştuğu, 4.300 tanka, 6.600 zırhlı personel taşıyıcısı ve 302 savaş uçağına sahip olduğu tahmin edilmektedir.

* Clausewitz, *Savaş Üzerine*, s. 52.

** “Tahmin edilmektedir”, çünkü savaşta taraflardan birinin gücünün tam olarak bilinmesi diğer tarafta üstünlük sağlar. Bu nedenle, devletlerin sahip olduğu askeri güç konusunda kesin bilgiler “sır”dır.

Bu tahmini bilgilere göre, Türk ordusu kesin bir sayısal üstünlüğe sahiptir. Ancak Suriye’ye yönelik bir askeri işgal harekâtında en önemli unsur, Suriye’nin elinde bulunan tankların ve savaş uçaklarının etkisiz hale getirilmesidir. Bunun en güvenli yolu, bu savaş araçlarının hareketsizken yerde imha edilmesidir. Amerikan emperyalizminin Irak saldırılarında görüldüğü gibi, bunun yapılabilmesi için de, ağır bombardıman uçaklarıyla askeri üslerin vurulması, askeri gücünün belli ölçüde imha edilmesi önemlidir. Türk ordusunun elinde avcı-bombardıman uçakları olmakla birlikte, ağır bombardıman uçakları mevcut değildir. Yani Türk ordusu, Amerikan emperyalizminin yaptığı gibi, ağır bombardıman sonrasında kara harekâtına girişebilecek askeri donanımına sahip değildir. Bu yüzden, Suriye ordusunun tanklarının, zırhlı personel taşıyıcılarının ve savaş uçaklarının imha edilmesi, doğrudan bir çatışmayı kaçınılmaz kılmaktadır. Bu da, olası bir savaşta ağır kayıplara neden olabilecektir.

Öte yandan Suriye’nin elinde balistik *Scud* füzelerinin bulunması da, kayıp olasılıklarını artıran niteliktedir. Ayrıca unutulmaması gerekir ki, Suriye ordusu, asıl olarak büyük bir askeri güce sahip olan İsrail’in olası saldırısına göre silahlandırılmıştır.

Bu koşullarda, Türk ordusunun, ABD’nin taşeronu olarak tek başına Suriye’yi işgale kalkışması, Suriye’deki *Baas iktidarının direnme kararlılığına bağlı olarak* büyük kayıplara yol açabilecek özelliklere sahiptir. Dolayısıyla, savaşın uzama ve bir yıpratma savaşına dönüşme olasılığı da yüksektir. Bu durumda, Libya’da görüldüğü gibi, ABD’nin ağır bombardıman uçaklarıyla harekâta katılması zorunlu ve kaçınılmaz olmaktadır.

Bunların yanında, Türk ordusunun başka bir ülkeye yapılacak bir saldırıya uygun bir konumlanışı olmadığı gibi, geniş çaplı bir saldırı için gerekli lojistik desteğe ve cephaneye de sahip değildir. Tüm bunların saldırı öncesinde tedarik edilmesi, gerekli yığınağın yapılması da gereklidir. Türk ordusunun “envanteri”ndeki silahların büyük çoğunluğunun ABD üretimi olduğu göz önüne alındığında, bu yığınağın ancak ABD’den alınacak yeni malzemelerle gerçekleştirilebileceği açıktır. Bütün bunlar, yoğun bir savaş hazırlığını gerektirir.

Şüphesiz, “kervan yolda düzülür” zihni-

yeti açısından, tüm bu savaş olasılıklarının “kıymet-i harbiyesi” yoktur. Bu zihniyet sahipleri (AKP ve yandaşları), “baba Esad” a yaptıklarını yaparak sonuç alınabileceğini varsaymak durumundadırlar.

Bu da bir olasılıktır. Irak’da Saddam yönetiminin ve Libya’da Kaddafi yönetiminin elindeki askeri potansiyeli kullanamaması ya da kullanma iradesi göstermemesi, bu olasılığı öne çıkartmaktadır. Ama aynı biçimde, işgal sonrasında Irak’ta gelişen direniş de fazlaca olası görülmemiştir. Dolayısıyla, savaşta tek bir durum, tek olasılık yoktur.

Recep Tayyip Erdoğan’ın “Dersim çıkışı”, CHP’ye bir “gol” atmaktan çok, Suriye işgaline karşı içerdeki muhalefeti parçalama ve azaltmaya yönelik bir girişimdir. Savaş ise, doğrudan Amerikan emperyalizminin kendi koşullarına göre belirleyeceği bir durumdan ibarettir.

Amerikan emperyalizmi açısından, AKP iktidarının Suriye’ye yönelik “yoğun baskı”sının “sonuç” getirici olması da, olmaması da çok önemli değildir. Eğer “yoğun baskı” sonuç verirse, Amerikan emperyalizminin Irak ve Afganistan işgalleriyle “yıpranan imajı” daha fazla yıpranmamış olacaktır. Yok eğer “yoğun baskı” bir sonuç vermezse ve saldırı kendileri için kaçınılmaz hale gelirse, bu durumda AKP iktidarının “öncü” olma hevesi ve isteği, kendi kayıplarının en aza indirilmesinin bir aracı olacaktır. Bu da, “pişmiş kestaneyi ateşten maşayla almak”tan başka bir şey değildir.

Türk ordusunun Suriye’ye olası saldırısı, Enver Paşa’nın “Sankamış Harekâtı”ndan sonraki ilk saldırı harekâtı olacaktır. “Resmi tarih”e göre, 1699’da başlayan ve 1923’e kadar süren Osmanlı’nın çöküş aşamasındaki sürekli toprak kaybı da, ilk kez “toprak kazanımı” olarak “tarihe” geçecektir!

Böyle bir “tarih” karşısında AKP ve mehteran takımının nasıl bir “huşu” içinde olabileceği de tahmin edilebilir.*

Bütün bunların, “milliyetçi-maneviyatçı-

* Bilineceği gibi, mehter marşlarının en ünlülerinden birisinde şöyle söylenir: “Ceddin deden neslin baban/Hep kahraman Türk Milleti/Orduların pek çok zaman/Vermiştiler dünyaya şan”. AKP yönetimi, yıllar boyu mehter takımı eşliğinde yapılan İstanbul’un Fethi törenlerinde yer almışlardır. Onların bu mehter marşını dinlerken “huşu” içinde olduklarından şüphe edilemez. Başka ülkeleri işgal ederek, “dünyaya şan” verdiklerine de inandıkları kesindir.

mukaddesatçı” duyguların “şahlanışına” yol açacağı da açıktır. Öte yandan Amerikan emperyalizmiyle kol kola, iç içe, sarmaş dolaş yapılacak bir Suriye işgalinin de, Özal pragmatizmiyle yetişmiş küçük-burjuvalar tarafından Türkiye’nin “küresel oyuncu” olduğu şeklinde “algı”lanacağı da kesindir.

Tüm bu “algı” içinde ve şovenizmin yükselişi yanında, “Kürt sorunu”nda da yeni “senaryolar” devreye sokulmaya çalışılacaktır. Olası Suriye saldırısı ortamında PKK’nin “arkadan vurması”nın önlenmesi için “hükümet değil, devlet görüşmesiyle” PKK’yle “uzlaşmaya” gidilebilecektir. Öte yandan Suriye Kürtlerinin, olası bir saldırı koşullarında, Irak işgali sırasında Barzani yönetiminin yaptığı gibi, “iç destek gücü” olarak kullanılması ihtiyacı, PKK “sorunu”nda ABD’nin devreye girmesini gündeme getirecektir. Böylece Barzani’nin mantığı içinde PKK’nin Suriye saldırısına destek vermesi sağlanmaya çalışılacaktır.

Bu mantık, Özal’dan günümüze kadar tüm toplum kesimlerine yayılmış olan pragmatist-oportunist mantıkla örtüşmektedir. Bu nedenle, Recep Tayyip Erdoğan’ın bir zamanlar seslendirdiği “win-win” söylemiyle PKK’nin “ikna edilmesi” de, hem kolay olacaktır, hem de fazlaca yadırganmayacaktır.**

Bilinmelidir ki, Türk ordusunun Suriye saldırısının olası başarısı, Türkiye’de şovenizmin doruğa ulaşmasına ve şeriatçı vesayetin mutlak egemenliğine yol açarak, ülkede karanlık bir dönemin başlamasına yol açacaktır. Bu nedenle, AKP’nin “Kürt açılımı”nı destekleyenler de, Dersim katliamını gündeme getirmesinden hoşnut olanlar da

** 12 Eylül 2010 Anayasa Referandum’unda açıkça görülebilen bu mantık, kendi amacına ulaşmak için bir başka halkın ezilmesine kayıtsız kalmaktan ibarettir. Anayasa Referandumunu AKP’nin kazanması durumunda, HSYK aracılığıyla tüm yargıyı denetim altına alacağı ve bu yolla Türkiye’de ağır bir “vesayet” döneminin başlayacağı çok açıktır, PKK referandumu “boykot” ederek AKP’nin kazanmasına olanak tanımıştır. PKK için önemli olan “demokratik özerklik”in “devlet” tarafından kabul edilmesidir. Bu kabul edildikten sonra, diğer halkın (“Türkler”) nasıl bir baskı koşullarında yaşayacağı önemli değildir. “Kürt sorunu” çözümlendiğinde ülkenin kendiliğinden “demokratikleşeceği”ne inanan bazı küçük-burjuva aydınları, bu pragmatist mantığı hoşgörmüşler ve onaylamışlardır. Unuttukları tek şey ise, ulusal sorun demokratik biçimde çözümlenmediği sürece, ülkenin demokratikleşmesinin olanaksız olduğudur.

bu karanlık dönemin hem sorumlusu, hem de mağduru olacaklardır.*

Şüphesiz bir başka olasılık ve seçenek de vardır. Bu olasılık, Suriye saldırısının ağır kayıplara yol açarak toplumsal tepkilerin yükselmesine yol açmasıdır. Ama devrimci

seçenek olmadığı sürece, yükselen tepkiler kolayca pasifize edilebilecektir. Önemli olan saldırganlığa karşı çıkmak değil, saldırganla mücadele etmek ve onu yenilgiye uğratmaktır.

* Son günlerde *Taraf* gazetesinde PKK ile “devlet”in görüşmelere başladıklarına ilişkin haberler yer almaya başlamıştır. *Taraf* gazetesinin “derin” bilgi kaynaklarına dayandırılan bu “haber”lere göre, Suriye olayları nedeniyle “devlet” ile PKK’nin Kandil’de yaptıkları görüşmelerde “ilerlemeler” kaydetmiştir. Yine 25 Kasım 2011 tarihli *Taraf* gazetesinde, PKK’nin “Eller bir süreliğine tetikten çekildi” açıklamasına yer verilmiştir. Görülen odur ki, Suriye’ye yönelik askeri hareket olasılığı arttıkça, “üçüncü bir ülkenin gözlemcisi”nin katılımıyla “devlet”-PKK görüşmeleri sürmektedir. Amaç, tıpkı 12 Eylül 2010 referandumu ve 12 Haziran 2011 seçimleri öncesinde PKK’nin “eylemsizlik” içinde tutulmasına benzer biçimde, Suriye “harekâtı” öncesinde PKK’yi “eylemsiz” hale getirerek, AKP’nin zor durumda kalmaktan kurtarılmasıdır. Eğer *Taraf* gazetesinin “derin haberi” doğrulanırsa, açıktır ki PKK, bir kez daha, kendi amaçlarına ulaşabilmek için her yolu meşru görmüş olacaktır.

“Sizin Scud füzeleriniz varsa, bizim de 10 atom bombamız var!”

1 Aralık 2011 tarihli Vatan gazetesi, “Ceylan Filosu’nda 10 Atom Bombası” sürmanşetiyle çıktı.

İlhan Tanır imzalı sürmanşet haberin alt başlığında, “Türkiye’nin İncirlik Üssü’ndeki en az 10 atom bombasının kodlarına sahip olduğu ortaya çıktı. Olası bir NATO operasyonunda nükleer bombaları Ceylan Filosu’ndaki F-16’lar taşıyacak” sözlerine yer veriliyor.

Habere göre, “*Atomic Scientists*” adlı dergide Robert S. Norris ve Hans M. Kristensen tarafından yayınlanan bir araştırmada ABD’nin Türkiye’de olduğu hep söylenen ama şimdiye kadar detaylarına ulaşılamayan nükleer silah envanteri görülüyormuş.

Böylece “hızlı gazeteci”, bir çırpıda, tam da Suriye’ye yönelik askeri müdahale “seçeneği”nin tartışıldığı bir ortamda, “hep söylenen ama şimdiye kadar detaylarına ulaşılamayan nükleer silah envanteri”ne ulaşıvermiştir.

Haber şöyle devam ediyor:

“Türkiye’deki nükleer B61 tipi bombaların sayısı 60-70 arasında ve İncirlik’teki ABD hava üssünde bulunuyor. Bu sayı 2001 yılında 90’dı.

İncirlik’teki durum Avrupa’daki diğer üslerden farklılık gösteriyor ve bunu raporu hazırlayan uzmanlar ‘özel statü’ diye niteliyor. Bunun nedeni ise yaklaşık 50 bombanın taşınabilmesi için ABD savaş uçağı gerekiyor.

Geri kalan 10-20 civarındaki nükleer bomba ise Türk F-16A/B tipi uçaklarla taşınması için dizayn edil-

miş.

Ankara’da Akıncı ve Balıkesir’de bulunan hava üslerindeki 40 kadar ABD nükleer silahı, buradaki üsler kapatıldığı için İncirlik’e kaydırıldı. O süreden itibaren İncirlik’teki ‘Türk bombalar’ 10 ile 20 sayısına indirildi.

2006 ve 2008’de Amerikan ordusundan gelen uzmanlar İncirlik’teki 25 nükleer bomba deposunda (WS3 WSVs) denetim yaptıkları da rapor tarafından ilk kez ortaya konuyor.”

Böylece anlıyoruz ki, “Türk” F-16A/B tipi uçaklarla taşınması için dizayn edilmiş” 10-20 civarında nükleer bomba Türkiye’nin hizmetine verilmiş!

Ne yazık ki, “Ankara ve Balıkesir’de ise 6’şar depo bulunduğu ancak içlerinde nükleer silah olmadığı belirtiliyor. Bu depolar ‘olası saklama yerleri’ diye niteleniyor”-muş!

Ama hiç üzülmemeli! Çünkü, “hızlı gazeteci”, bize 2017’de yeni bombaların geleceğini muştalıyor! Üstelik, “*Atomic Scientists*”ta yayınlanan raporda, “Türkiye’deki B61-12 türü nükleer bomba türlerinin 2017 yılı itibariyle B61-3/4 tipi yeni modellerle değiştirilecek olduğu”nun “ilk kez açıklandığı” belirtildikten sonra, “2015’de başlayacak F-16’ların Amerikan JSF yeni nesil savaş uçaklarıyla değiştirilmesine kadar geçecek süre içinde F-16’ların modernize edilecek bu yeni bomba türlerini taşımalarına imkan verileceği”nin yazıldığı söyleniyor.

Şimdi bu “atlatma haber”de, *Atomic Scientists*’ta Robert S. Norris ve Hans M. Kris-

tensen tarafından yayınlanan bir araştırma “kaynak” olarak gösterilmişse de, biz gerçek kaynaklara bakalım.

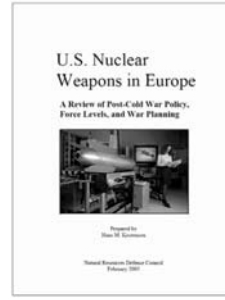
Birinci kaynak, Robert S. Norris ve Hans M. Kristensen imzalı “ABD’nin Nükleer Gücü, 2010” başlıklı bir yazıdır. Yazı, *Atomic Scientists* bülteninin Mayıs-Haziran 2010 tarihli sayısında yayınlanmıştır.

Bu yazıda, “yaklaşık 200 B61 bombasının Avrupa’daki beş NATO ülkesinin (Belçika, Almanya, İtalya, Hollanda ve Türkiye) altı hava üssünde konuşlandığı” belirtilmekte ve şöyle devam etmektedir:

“ABD nükleer silahlarıyla nükleer saldırı için görevlendirilmiş bu uçaklar, Belçika ve Hollanda F16’larıyla Alman ve İtalyan Tornado uçaklarını kapsamaktadır. Her ne kadar artık nükleer saldırı görevine sahip olmasalar da, Türk ve Yunan uçakları, zaman zaman hava savunma uçağı olarak NATO’nun Steadfast Noon nükleer tatbikatlarına katılmaktadır... NATO’nun Strategic Review dergisinde, 2017 yılında F-15 ve F16 uçaklarının, B61 nükleer kapasiteye sahip F-35 Joint Strike Fighter’larla değiştirileceği ifade edilmiştir. Eğer ABD Avrupa’dan nükleer silahlarını çekerse, ABD’deki nükleer F-35’lerle ‘müttefiklerinin tahhüt ettikleri destek çerçevesinde stratejik olmayan nükleer silah kapasitesini korumayı planlamaktadır.”

“Atlasma haber”in özgün kaynağında, “Türkiye” sözcüğünün geçtiği tek yer burasıdır.

Görüldüğü gibi, 2010 tarihli özgün kaynakta, F-15 ve F-16’ların F-35 JSF’lerle değiştirileceği NATO kaynaklarına dayandırılarak söyleniyorsa da, burada Türkiye’nin adı hiç geçmemektedir.

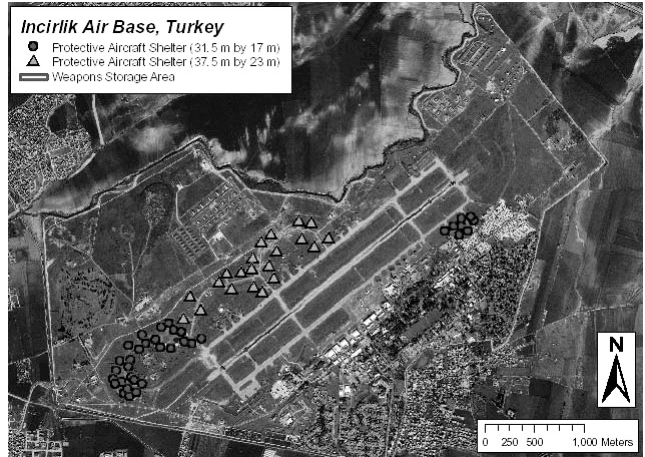
İkinci kaynak, Hans M. Kristensen’in 2005 tarihli, “U.S. Nuclear Weapons in Europe: A Review of Post-Cold War Policy, Force Levels, and War Planning” (Avrupa’da ABD Nükleer Silahları: Soğuk Savaş Sonrası

Politika, Güç Dengesi ve Savaş Planlaması) başlıklı yazısıdır. (Hemen belirtelim, *Vatan* gazetesinin “atlatma haber”inde yer verilen “atom bombası” fotoğrafı bu yazıdan alınmıştır.)

Bu yazıda, 1986, 1997 ve 2004 yıllarında ABD’nin Avrupa’daki ve Türkiye’deki nükleer silah depolarının kapasiteleri verilmektedir. (Bkz. Aşağıdaki tablo. Tabloda yer verilen yıldız işareti (*) için şu not düşülmüştür: “WS3 siteleri bekçi statüsündedir. Bugün Cephane Destek Filosu aktif değildir ve silah bulunmamaktadır.”)

Bir başka tabloda ise, İncirlik’teki ABD üssünde bulunan nükleer silah sayısının 90 olduğu belirtilmektedir.

Üçüncü kaynak, Hans M. Kristensen’in 12 Şubat 2010 tarihli “*Kleine Brogel Nukes: Not There, Over Here!*” (Belçika/Kleine Brogel’deki Atom Bombası: Ya Şurdadır, Ya Bu-

	1986		1997		2004	
	Kapasite	Maksimum Kapasite	Kapasite	Maksimum Kapasite	Kapasite	Maksimum Kapasite
Balıkesir	6	24	6*	24	6*	24
Erhaç	6	24	0	0	0	0
Eskişehir	6	24	0	0	0	0
Mürted	6	24	6*	24	6*	24
İncirlik	30	120	25	100	25	100

Status of U.S. Nuclear Weapons in Europe 2010						
Country	Air Base	Custodian/Unit	Platform	Deployment		Remarks
				(WS3 WSYs)	(Est. Weapons)	
Belgium	Kleine Brogel	701 MUNSS	Belgian F-16s (10 th W Tac)	11	10-20	Nuclear inspections in 2004, 2006, and 2008
Germany	Büchel	702 MUNSS	German Tornados (JabG 33)	11	10-20	Nuclear inspections in 2005, 2007, and 2009
	Spangdahlem	38 MMG	n.a.	0	0	Provides support to MUNSSs and Belgian, Dutch, German and Italian air forces for the NATO nuclear strike mission
Italy	Aviano	31 st FW	US F-16s	18	50	Nuclear inspections in 2004, 2007, and 2009
	Ghedi Torre	704 MUNSS	Italian Tornados (6 th Stormo)	11	20-40	Nuclear inspections in 2004 and presumably later. Weapons might have been reduced. Rumored consideration to consolidate weapons at Aviano AB
Netherlands	Volkel	703 MUNSS	Dutch F-16s (1 st FW)	11	10-20	Nuclear inspections in 2005, 2006, and 2008, 2009
Turkey	İncirlik	39 th ABW	Rotating US aircraft from other wings when needed	25	50	Nuclear inspections in 2006 and 2008. No permanent Fighter Wing and no aircraft "generation" at the base. The national Turkish nuclear strike mission probably ended in 2001
United States	Seymour Johnson	4 th FW	F-15Es	n.a. ^a	7	Augmentation force for nuclear operations in Europe and Asia
	Kirtland	700 NSUS	n.a.	n.a.	7 ^b	Service Logistics Agent (SLA) for all weapons deployments, movements and Limited Life Components (LLC) management
5 Countries^c 6 Bases^c				87^d	150-200^e	

^a There are no WS3s at Seymour Johnson AFB but nine Igloos in the Weapons Storage Area.
^b Non-deployed reserve tactical bombs are stored at the 50-acre Kirtland Underground Storage Positions Complex south of Kirtland AFB in New Mexico and the Weapons Storage Area at Nellis AFB in Nevada.
^c Only Europe is included in the total.
^d The 87 WS3 (Weapon Storage and Security System) Weapons Storage Vaults (WSV) each can store up to four bombs for a total maximum of 348 weapons. Normally only one or two weapons are present. Vaults at some other bases that used to store nuclear bombs might still be maintained as well for dispersal contingencies.
^e All bombs are B61-3/4. There were 400 bombs in Europe in 2001. Bombs were removed from Aviano Air Base in Greece in 2001, the B61-10 was placed in the inactive stockpile in 2005, and bombs were removed from Ramstein Air Base in Germany in 2009 and RAF Lakenheath in England in 2006. Additional bombs stored in the United States can augment the European deployment as needed.

Key: AB - Air Base; ABW - Air Base Wing; FW - Fighter Wing; JabG - Jagdbombergeschwader; MMG - Munitions Maintenance Group; MUNSS - Munitions Support Squadron; n.a. - not applicable; RAF - Royal Air Force; W Tac - Tactical Wing; WS3 - Weapons Storage and Security System; WSY - Weapons Storage Vault.
Hans M. Kristensen, Federation of American Scientists, 2010

rada!) başlıklı makalesidir.

Burada, İncirlik üssünde, 2006 ve 2008 yılında yapılan ABD askeri denetimlerinde kayda geçen ABD nükleer silah depoları ile nükleer silahların sayıları verilmektedir. Buna göre, İncirlik'te 25 nükleer silah deposu ve 50 B61 3/4 cinsi nükleer silah bulunmaktadır. Yine bu yazıya göre, İncirlik üssü için "sürekli savaş filosu bulunmadığı ve Ulusal Türk nükleer saldırı görevinin 2001 yılında sona erdirildiği" belirtilmektedir.

Vatan gazetesinin sürmanşetlik "atlatma haber"ini yapan "hızlı gazeteci"si, üç değişik kaynaktan derlenmiş bilgileri, tek kaynaktan sağlamışçasına sunmuştur. Bunu yaparken de, kendine göre eklemeler yapmış ve yüzde yüz yerli "Ceylan Filosu"na nükleer misyon yüklemiştir.

Bu derleme ve "sentetik" haberin tek amacı, kamuoyuna "bizim de atom bombamız var" mesajı vermektir. Böylece, Suriye'nin elinde bulunduğu bilinen Scud füzelerine karşı "biz de daha güçlüsü var" "al-

gısı" yaratılmak istenmiştir. Bunun için, kaynakları tahrif etmek, eklemeler yapmak "mubah" görülmüştür. Ama daha da önemlisi, "yandaş medya"nın savaş çığırtkanlığı için neler yapabileceğini açıkça göstermesidir.

Birkaç hafta önce "medya"da yer alan "Amerika F-16'ların kaynak kodlarını Türkiye'ye veriyor" haberleri ile "Amerikan predatörleri Türkiye'de" haberleri, *Vatan* gazetesinin bu "atlatma haberi"yle yan yana konulduğunda, sapla samanın, doğru ile yanlışın, gerçek ile manipülasyonun nasıl birbirine karıştığı çok açık görülebilmektedir.

Sürekli bir şeyler pazarlanmakta, bir şeyler manipüle edilmektedir. F-16'ların "kaynak kodları"nın verilmesi haberinin, "213 F-16 savaş uçağı tanesi 5.2 milyon dolardan 2,9 milyar dolara modernize edilecek" haberinin bir parçası olması ya da "Predatörler Türkiye'ye geliyor" haberinin, Dışişleri Bakanı A. Davutoğlu'nun "Amerika'nın çekilme planı çerçevesinde Irak'tan hareket eden Predatörlerin son kullanım tarihi 22 Kasımdır. Yani 22 Kasımda son uçuşlarını yapacaklar. Bu çerçevede, 22 Kasımdan önce ABD'nin taahhütleri çerçevesinde 4 Predatör İncirlik'te konuşlandırılmıştır" açıklamasının bir türevi olması, "Türkiye'nin İncirlik Üssü'ndeki en az 10 atom bombasının kodlarına sahip olduğu" haberiyle tam bir "uyum" içindedir.

Bu "uyum", "medya"nın, tıpkı savaşın politikanın başka araçlarla (şiddet araçlarıyla) devamı olması gibi, savaşın başka araçlarla (söz, yazı vb.) devamından başka bir şey olmadığını açık dışavurumdur.

Tacirlerin Müteahhitlerle Büyük İttifakı

**“Sizi gidi gidi rantiyeciler sizi!”
Necmettin Erbakan**

Dinsel doğmalara göre, her insan, Ademoğlu olduğu için, Adem’in tanrının cennetinde işlediği “ilk günah”la sakatlanmış olarak, yani “günahkar” olarak doğar. Yeryüzü, yani Adem’in cennetten kovulduktan sonraki ilk ikametgahı olan yer, bu “günahkar” Ademoğullarının günahlarının “kefareti” ödeyecekleri yerdir. Bu nedenle, yeryüzündeki tüm insanlar (Ademoğulları), Adem ile Havva’nın işledikleri “ilk günah”ın kefareti için tanrıya hizmet etmekle yükümlüdürler.

Böylece insanlık, “tanrısal bir buyruk”la, sadece “tanrının hizmetkarları” olarak yaşam sürerler. Ama tanrı, elle tutulur, gözle görülür maddi bir varlık olmadığından, hemen her zaman tanrının yeryüzündeki cisimleşmesi olan bir başka varlıkla insanların karşısına çıkar. Bu “tanrısal varlık”, Ademoğulları görünümünde olsa da, “tanrının yeryüzündeki cisimleşmesi” olarak ayrıcalıklı bir varlıktır. Bu ayrıcalıklı “tanrısal varlık”, ilk ortaya çıktığı andan itibaren tüm insanların “hizmet” etmekle, emirlerine “itaat” etmekle mükellef oldukları insan-varlıklardır.*

* Hegel’e göre, insan-varlıktan önce “İdea” vardı ve “İdea”, gerçek dünyanın yaratıcısı ve mimarı olup, gerçek dünya, yalnızca “İdea”nın dışsal ve görüngüsel biçimidir. Bu “İdea”, bireysel irade ile genel iradenin en mükemmel halde kaynaşmışlığıdır. Bu kaynaşma süreci Hegel’e göre, üç momentten oluşur. “İdea”nın ilk momenti ailedir. Birey, burada ilk kez genel iradeyle tanışır, ama “İdea” burada henüz bütünlüğe ulaşmamıştır. İkinci momente geçildiğinde sivil toplum ortaya çıkar. Burada “İdea”, aileye göre biraz daha gelişmiştir ve bireysel irade ile genel irade arasında görelî bir kaynaşma vardır. Ancak sivil

İşte bu insan-varlıklar, yeryüzünün belli bölgelerini, başka herkesi dışlayarak, tamamen kendi özel irade alanları şeklinde tekelileri altına alırlar. Toprak mülkiyeti adı verilen bu toprak tekeli, bu insan-varlıklarının “kutsal ayrıcalığı”dır. Onlara tabi olmak, onlara biat etmek, onlara hizmet etmek, “tanrıya hizmet etmek”tir; onlara hizmet ederek, günahların kefareti ödenecektir.

İnsanlık, bu dinsel dogmalarla, yüzyıllar boyu toprak sahiplerine sorgusuz-sualsiz boyun eğmiş, onlara hizmet etmiştir. Toprakla birlikte alınmışlar, toprakla birlikte satılmışlardır.

Ancak bu “kutsal ayrıcalık” sahipleri ve onların “günahkar hizmetkarları” yanında, bir yerden bir başka yere malları taşıyan, mal değişimini sağlayan üçüncü bir kesim, tacirler sınıfı ortaya çıkmıştır.

Tacirler, bir toprak beyliğinde bulunmayan bir malı ya da ürünü, bir başkasından satın alarak diğerine satan ve böylece bu “hizmeti” karşılığında belli bir kârı cebine atan bir sınıf olarak, aracı bir öge haline gelmişlerdir.

Bu aracı ögeler, yani tacirler, aynı za-

toplumda genel bir çıkar birliği mevcuttur. Birey kendi gereksinimleri ve çıkarları peşinde koşarken, bunları ancak öteki bireylerin yardımıyla ve onlarla dayanışarak karşılayabileceğini görür ve genel iradeye bağlanır. Ama bu bağ bütünsel değildir. Üçüncü momentte ise, “İdea”nın gerçekliği olarak devlet ortaya çıkar. Bu momentte, bireysel irade ile genel irade arasında tam bir uyum vardır.

Bu bağlamda, “İdea”nın, yani “tanrının” dünyasal cisimleşmesinde, ailede “baba”ya “itaat” edilmesi, en üst birlikte “devlet-baba”ya “itaat” edilmesi, “tanrısal buyruk”tur.

manda birbirinden çok uzak mesafelerde bulunan toprak beyleri arasındaki ilişkiyi kuran ve sürdüren kişiler olarak, bir çeşit “diplomatik misyon” da yerine getirirler. Ama onların asıl işi, “tanrının buyruğu” ile, tanrının “yeryüzündeki cisimleşmesi” olan toprak beylerine (soylular sınıfı) hizmetle mükellef olan insanoğullarının ürettiği ürünleri, üretemeyenlere satmak ve bu yolla para kazanmaktır.*

Bu nedenlerle tacirler (tüccarlar), toprak sahipliği sisteminin (feodal toplum düzeni) gözenerleri arasında yaşayan asalaklar olarak, doğrudan üreticinin ürünlerine el koyan toprak sahiplerinin “kutsal ayrıcalıkları” üzerinden zenginleşirler.

Tacirler, bu işlerini yapabilmek için, öncelikle toprak sahipleri arasında “dostluk ve barış”ın olmasını isterler. Barışın olmadığı koşullarda, tacirlerin “serbest ticareti” olanaksızdır. Bu nedenle de, tacirler, kendilerini her zaman “barışın elçileri” olarak görmeye başlamışlardır. “Ülkeler arası barış” ya da “bölgesel istikrar”, her tacirin en temel istemidir. Bu amaçla, kimi zaman çatışan toprak sahipleri arasında bir “diplomat” gibi arabuluculuk yapmış, kimi zaman toprak sahiplerine rüşvet vererek “istikrar ve barış”ın sürmesini sağlamışlardır.

Bu olgudan yola çıkan ve ticareti zenginliğin kaynağı olarak gören ideologlar, ticaret sayesinde “evrensel kardeşlik bağları” kurulduğunu ileri sürerler. Diğer bir ifadeyle, ticaretin, kapalı üretim birimleri arasında bağlantıların kurulmasını sağlayarak, geri bölgelere “medeniyet” getirdiğine inanılır.**

* Protestan kilisesinin kurucusu Martin Luther şöyle yazar: “Satın almanın ve satmanın özellikle gereksinmelere ve onura hizmet eden nesnelere için vazgeçilemeyen ve gerçek Hıristiyanlığa uygun tarzda yerine getirilebilecek şeyler oldukları yadsınamaz, çünkü bizzat ilk peygamberler de, sürü hayvanları, yün, buğday, yağ, süt ve başka malları almış ve satmışlardır. Bunlar, tanrının topraktan çıkardığı ve insanlar arasında paylaştığı tannı başlılardır.” (M. Luther, *Bücher von Kaufhandel und Wucher*, 1524.)

** Oysa, “Egemen bir duruma ulaştığında tüccar sermayesi her yerde bir yağma düzeninden yanadır, ve bu nedenle, eski ve yeni zamanlarda tüccar ulusları arasında gösterdiği gelişme, daima, yağmayla, korsanlıkla, köle hırsızlığı ile ve sömürgelerin ele geçirilmesi ile doğrudan doğruya el ele gitmiştir; Kartaca’da, Roma’da ve daha sonraları, Venedikliler, Portekizliler, Hollandalılar, vb. arasında olduğu gibi.” (Marks, *Kapital*, Cilt III, s. 291.)

Tefecilik, yani yüksek faizle para ticareti, mal ticaretinin gelişmesine paralel olarak gelişir. Böylece bir yandan tacirin elinde para birikirken, diğer yandan tefecinin elindeki para miktarı da büyür.

Olağan tarihsel evrimde, tefecilik ve ticaret yoluyla meydana gelen para-sermaye, sanayi sermayesine dönüşür ve böylece sanayici kapitalist ortaya çıkar. Artık bu dönüşümden itibaren, feodal toprak beylerinin zamanı dolmuştur; onların yerine kapitalistler geçer.

Kapitalizmin gelişmesine paralel olarak, feodal tüccar, yani tacir, tüccar haline gelir ve sermayesi de ticaret sermayesi adını alır.

Ticaret sermayesi, tarihte bu zamana kadar oynadığı rolü oynamayı sürdürür. Sanayici kapitalistin metallerinin ticaretini yapar ve bu yolla, sanayici kapitalistin karşılığını ödemediği artı-değerin bir bölümünü “ticari kâr” olarak alır. Ancak geçmiş dönemden farklı olarak, ticaret sermayesi (tüccar), sanayi sermayesinin (kapitalist) dolaşım alanındaki aracısı durumundadır. Bu aracı rolüyle, sanayi ürünlerinin iç ve dış pazarlarda dolaşımını sağlar. Bankacılık sisteminin gelişmesine paralel olarak da, para ticareti yapan sermaye (mali sermaye) giderek büyür. Nihayetinde, kapitalizm dünya çapında egemen üretim ilişkisi haline gelir ve giderek serbest rekabetçi kapitalizmden emperyalist kapitalizme evrilir.

Ancak bu olağan tarihsel evrimi izleyememiş olan, dolayısıyla olağan tarihsel evrimin gerisinde kalan ülkelerde ve toplumlarda gelişim farklı olur.

Osmanlı İmparatorluğu gibi, kapitalist gelişimin gerisinde kalmış ve giderek gelişmiş kapitalist ülkelerin yarı-sömürgesi haline gelmiş bir ülkeler topluluğunda feodal ilişkiler uzun yıllar varlığını sürdürür. Dünya çapında kapitalizm egemen üretim ilişkisiyken, bu ülkelerdeki feodal ilişkiler, kaçınılmaz olarak tekeli aşamaya ulaşmış olan kapitalizmle “uyumlanmaya” çalışır.

İlk dönemde (ki kapitalizmin serbest rekabetçi aşamasına denk düşer), feodal merkez devlet, bir yandan tefeci-bankerlerden aldığı borçlarla devlet harcamalarını finanse etmeye çalışırken, diğer yandan kendi gereksinmelerini karşılamak amacıyla dış ticareti geliştirir. Para-sermayenin birikimi ve sanayi üretimi “dışta” olduğundan, kısa bir

süre içinde tefeci-bankerler ve tüccarlar kesimi tümüyle “yabancı”lardan oluşmaya başlar.

Bu süreçte, yerli feodal-tacir ve tefeci için iki yol vardır: Ya yabancılarla işbirliği yapacaktır, ya da bu yabancı tefeci-tüccar egemenliğine karşı isyan edecektir. İkincisini yapamadığı her durumda, birincisi, yani işbirlikçilik tek yol olarak karşısına çıkar. Bu işbirlikçilikte ayakta kalabilmesinin tek yolu da, feodal yapı içinde ortaya çıkan kapalı üretim birimlerindeki gücünü ve egemenliğini korumaktır. Bu nedenle de, toprak sahipleri (ağaları) ile olan doğal bağları, yeni bir ittifak haline dönüşür. Böylece tefeci-tüccar ve toprakağası bloğu oluşur ve emperyalist-kapitalist “yabancı” sermaye ile bir blok olarak işbirliği yaparlar.

Emperyalist-kapitalizm ise, bir yandan bu yerli feodal blokla işbirliğini sürdürürken, diğer yandan doğrudan ve ilk baştan kendisine bağımlı yeni bir işbirlikçi sınıf oluşturmaya yönelir. Böylece ülke içinde doğrudan ve ilk baştan emperyalizme bağımlı işbirlikçi, dolayısıyla tekelci nitelikte sanayi ve ticaret burjuvazisi ortaya çıkar. Bundan sonraki tüm süreç, bu işbirlikçi sanayi ve ticaret burjuvazisi ile feodal tefeci-tüccar ve toprakağası bloğu arasında “uyum-çatışma” süreci olarak gelişir.

Kapitalizm, feodal ilişkileri tasfiye etmedikçe genişleyemez ve egemenliğini yaygınlaştıramaz. Doğal olarak, ister iç dinamiklerle geliştirilen kapitalizm olsun, ister dış dinamiklerle geliştirilen kapitalizm olsun, her durumda feodal egemen bloğu tasfiye etmek zordur. Türkiye somutunda, 1923-1950 arasında sürdürülen “milli kapitalizm” ve “milli burjuvazi yaratma” girişimleri, asıl olarak bu feodal egemen blokla çatışma içinde sürdürülmüştür.* Ancak bu “milli kapitalizm” yaratma girişiminin başarısız olmasına paralel olarak, 1950’ler Türkiye’inde, bir kez daha Anadolu tefeci-tüccar ve toprakağaları kesimiyle “uyum” dönemine girilmiştir. “Uyum”, 1957 ekonomik kriziyle birlikte sona ermiş ve 27 Mayıs sonrasında bir kez daha “çatışma” dönemi başlamıştır.

Gerek 50’lerin “uyum” döneminde, ge-

* Bu nedenle, Dersim olaylarının, “milli kapitalizm” finans kuruluşu olarak oluşturulan İş Bankası’nın kurucusu Celal Bayar’ın başbakanlığı dönemine denk düşmesi tesadüf değildir.

rekse 1960-65’lerin “çatışma” döneminde, tefeci-tüccar sermayesi, yurtdışında eğitim görmüş kadroları aracılığıyla “sanayi sermayesi” haline dönüşme girişimlerinde bulunmuştur. N. Erbakan’ın “ünlü” Gümüş Motor olayı, tefeci-tüccar sermayesinin ilk büyük “sanayi hamlesi” olarak ortaya çıkmıştır. Ancak yeterli sermaye birikimine sahip olmadıklarından, 1957 kriziyle birlikte yapılan devalüasyon sonucunda Gümüş Motor iflas etmiş, tefeci-tüccar sermayesinin “sanayi hamlesi” sona ermiştir.

1980’lere kadar “sanayileşme”, “sanayi sermayesi” haline dönüşme çabaları içinde olan tefeci-tüccar sermayesi, 1980 sonrasında giderek “asli” işlevine geri dönmeye başlamıştır. Suudi finans sermayesi aracılığıyla “ihracata”, yani dış ticarete yönelen tefeci-tüccar sermayesi, emperyalist-kapitalizmin aşın-üretim krizleriyle ortaya çıkan yeni pazar arayışları içinde iç ticarete de ihtiyaç duyulur hale gelmeye başlamıştır. Böylece iç ve dış ticarete giderek gücünü artırmış, sermayesini büyütüştür.

Artık feodal tefeci-tüccar sermayesinin yerini, emperyalizme eklenmiş yeni tür tefeci-tüccar sermayesi almıştır. İşte “islami sermaye” adı verilen bu yeni tür tefeci-tüccar sermayesi, AKP iktidarıyla birlikte iç pazarın mutlak gücü haline gelmiştir. Bu andan itibaren, siyasal iktidar olanakları bu kesimin hizmetine girmiş ve gücünü daha da yaygınlaştırmıştır.

1950’lerden günümüze kadarki süreçte çok belirgin biçimde ortaya çıkan bir olgu da, yukardan aşağıya kapitalizmin geliştirilmesi için gerekli olan altyapı yatırımlarının yapılmasıdır. Bu altyapı yatırımları, Türkiye tarihinde ilk kez kamu ihaleleriyle zenginleşen bir müteahhitler kesiminin ortaya çıkmasına yol açmıştır. Kırdan kente göçle birlikte yoğunlaşan konut inşaatları da, bu müteahhit kesimin yaygınlaşmasını getirmiştir. DP döneminde ortaya çıkan milyonerler de, Demirel’in “barajlar kralı” ilan edilişi de, bu müteahhitler kesiminin gücünü ve gelişmesini ifade eder.

Bu müteahhitlerin en temel özelliği, kamunun altyapıya yatırımlarıyla (yol, su, elektrik, kanalizasyon vb.) zenginleşmeleridir. Böylece kamu ihaleleri yoluyla zenginleşen, ama asıl olarak emperyalizmin yukardan aşağıya kapitalizmi geliştirmesinin (yeni-sömürgecilik yöntemlerinin) ürünü olarak or-

taya çıkan bu müteahhitler, aynı zamanda siyasal bir güç haline gelmişlerdir. “Merkez sağ” partiler, hemen her zaman bu kesime dayanmışlardır.

1990'lara kadar müteahhit yeni zenginler ile tefeci-tüccar sermayesi arasında açık bir çıkar çatışması süregelmiştir. 90'ların başlarında tefeci-tüccar sermayesinin siyasal temsilcisi olan Refah Partisi'nin Ankara ve İstanbul belediye başkanlıklarını ele geçirmesi ve DYP-RP koalisyon hükümetinin kurulması, bu ikili arasındaki “çatışma”nın yerini “uyum”un almasını sağlamıştır. Düne kadar “merkez sağ” partilerin temel dayanağı olan müteahhitler, bu tarihten itibaren tefeci-tüccar sermayesinin müttefiki olarak siyaset sahnesinde yer almaya başlamışlardır.

2001 krizinden en fazla etkilenen kesimler, yani tefeci-tüccar sermayesi, müteahhitler ve Anadolu esnafı, bir bütün olarak “merkez sağ” partileri terk ederek AKP etrafında birleşmişlerdir. Bu ittifakta, AKP'nin “geleneksel tabanı” etkin ve egemen unsur olduğundan, AKP'nin ana politikası *“iç ve dış ticaretin geliştirilmesi”* yönünde olmuştur. Bunun doğal sonucu olarak da, “yurtta sulh,

cihanda sulh”un “islami versiyonu” AKP'nin iç ve dış politikasının belirleyicisi olmuştur. “İstikrar”, “iç barış”, “huzur”, “bölgesel istikrar” vb. söylemler, tümüyle tefeci-tüccar sermayesinin çıkarlarının ifadesi olarak AKP tarafından dile getirilmiştir. Recep Tayyip Erdoğan'ın çok açık biçimde ifade ettiği gibi, AKP'nin “misyonu”, her yolu ve aracı kullanarak ülkeyi “pazarlamaktır”. Bu da, tefeci-tüccar sermayesinin temel isteminden başka bir şey değildir.

İşte bu ilişkiler içinde AKP iktidarı, “komşularla sıfır sorun” politikasını dış politikanın merkezi olarak ilan etmiştir. Bu politikanın tek amacı, tacirlikten tüccarlığa sıçramış olan kesimler için *“yeni pazarlar bulmaktır”*.

Recep Tayyip Erdoğan'ın İstanbul belediye başkanlığı döneminde “iyi ilişkiler” geliştirdiği müteahhitler, “iç pazar”da kendi paylarına düşen ihalelerle gelişimlerini sürdürmüşlerdir. AKP'nin iktidara gelmesiyle birlikte TOKİ yasasında yapılan değişiklikler sonucu, bu müteahhitler için yeni “fırsat kapıları” açılmıştır. TOKİ projeleriyle beslenen ve gelişen müteahhitlik sektörü, son beş yılda, TOKİ'nin 1.717 ihalesinden toplam 32

100 Milyon TL Üzerindeki TOKİ İhaleleri		(Milyon TL)
İstanbul-Bakırköy Ticaret Merkezi	Metal Yapı/Aydınlı İnş./Vizyonlife İnş.	1.251
İstanbul-Şişli Ayazağa	Akdeniz İnş. A.Ş. (Ağaoğlu)	1.154
İstanbul-Bahçeşehir İspartakule	Emlak Pazarlama İnş./Fideltusİnş./Öztaş İnş.	566
İstanbul-Ali Sami Yen Stadı	Aşçıoğlu İnş.	475
İstanbul-Bakırköy - Gelir Paylaşımı	Özyazıcı İnş./Karadeniz Örne	447
İstanbul Halkalı Atakent Eğlence Parkı	Mesa Mesken/Kantur-Akdaş Gıda Paz. San.	405
İstanbul Ataşehir Meridian Projesi	Varyap	338
İstanbul Ataşehir Myworld	Akdeniz İnş. (Ağaoğlu)	312
Ankara TBMM Lojmanları	Mesa Mesken/Aktürk Yapı/Emlak Pazarlama	305
İzmir Karşıyaka Mavişehir	İlgın İnş.	260
İstanbul-Seyrantepe Ticaret Kompleksi	Akdeniz İnş. A.Ş. (Ağaoğlu)	233
İstanbul Başakşehir My World Europe	Akdeniz İnş. A.Ş. (Ağaoğlu)	228
İstanbul Ataköy Konutları	Mutlu İnş.	223
İstanbul Gaziosmanpaşa	Artaş İnş./Öztaş İnş./Doğu İnş.	186
İstanbul Bahçeşehir	Gülkeleşoğlu İnş./İfaş/Ar-Ke İnş./2M İnş./Gül İnş.	180
İstanbul Arena Spor Kompleksi	Varyap/Uzunlar İnş.	180
İstanbul-Tuzla (Hasılat Paylaşımı)	Teknik Yapı	164
İstanbul-Tuzla 2 (Hasılat Paylaşımı)	Teknik Yapı	154
İstanbul Bahçeşehir T1 Bölgesi	Kontaş İnş./Canberk İnş.	144
İstanbul Üsküdar Burhaniye (EGYO)	Gap İnş.	138
İstanbul Ataşehir UpHillCourt	Varyap/Teknik Yapı	136
İstanbul Ataşehir KentPlus	Emay İnş./İpek İnş.	131
Tekirdağ Çorlu	Makro İnşaat/Yıltaş San. AŞ	124
İstanbul Bahçeşehir UpHillCourt	Varyap/Teknik Yapı	119
İstanbul Esenler Missİstanbul	Mehmet Çelik İnş./Tek Çelik İnşaat/HTM Mimarlık	112
İstanbul Ataşehir- My Towerland	Akdeniz İnş. A.Ş. (Ağaoğlu)	107
	Toplam	8.072

milyar liralık ciro yapmışlardır. Bu 1.717 ihaleyle, müteahhitlere ve müteahhitlik şirketlerine 486.000 konut yaptırılmıştır.

Bunlar arasında, “Avrupalı” konutlar olarak, My World Europe (Ağaoğlu), My World (Ağaoğlu), My Towerland (Ağaoğlu), Up Hill Court I-II (Varyap), Meridian (Varyap), İspartakule (Fidelus/Öztaş), Kent Plus (Emay-İpek İnş.), Miss İstanbul (Mehmet Çelik ve Ort.) ayrıcalıklı bir yere sahiptir. (Sadece bunların toplam ihale tutarı 2.310 milyon TL’dir.)

Burada en ilginç nokta, TOKİ’den 100 milyon TL’nin üzerinde ihale alan inşaat şirketlerinin çoğunluğunun enerji alanında faaliyet gösteren yavru şirketlere de sahip olmalarıdır. Bu yavru-enerji şirketlerinin en belirgin özelliği ise, HES ihalelerini almalarıdır. Bu da, Recep Tayyip Erdoğan’ın HES karşıtı eylemlere, özellikle Hopa’daki eylemlere neden “aşırı tepki” gösterdiğini açıklamaktadır.

2008 “mortgage krizi”yle birlikte 2009 yılında inşaat sektöründe daralma meydana gelmişse de, kriz “teğet” geçmiş ve 2010 yılında %40 oranında büyüyerek, “tarihsel rekor” kırmıştır.

Ekonominin “aşırı ısınması” ve cari açığın sürdürülemez hale gelmeye başlamasıyla birlikte Merkez Bankası tarafından alınan “tedbirler” (ki ağırlıklı olarak ticaret sektörü

rünü ilgilendirmektedir), 2011 yılının ilk altı ayında inşaat sektöründe büyük bir daralmaya yol açmıştır. Özellikle Merkez Bankası’nın iç talebi daraltmak amacıyla banka kredilerindeki artışı durdurmaya ve sınırlandırmaya çalışması inşaat sektörünü etkilemiştir. 2011 yılının ilk altı ayında belediyeler tarafından “Yapı Ruhsatı” verilen yapıların yüzölçümünde %17,2, bina sayısında %18,1, değerinde %77,8, daire sayısında %15,7 oranında düşüş olmuştur.

İşte bu gelişme üzerine, Recep Tayyip Erdoğan sahneye çıkmış, “otomobil yerine ev alın” diyerek, inşaat sektöründeki “kriz”in atlatılmasını sağlayacak önlemlerin “acilen” alınmasını sağlamıştır. Böylece AKP’nin ekonomi yönetiminde “eksen kayması” belirgin biçimde ortaya çıkmıştır. Bu zamana kadar belli denge içinde yürütülen tefeci-tüccar sermayesi ile müteahhit sermayesi ilişkisi, ikincinin lehine bozulmuştur.

Tefeci-tüccar sermayesinin “bölgesel siyasal istikrar” temelinde yeni pazar istemi, yerini müteahhit sermayesinin “yıkım-onarım” istemine bırakmıştır. Bu da, dış politikada, “komşularla sıfır sorun”dan “emperyal politika”ya sıçramayı getirmiştir. Böylece TOKİ üzerinden sağlanan “yap-ışlet-sat” rantları, “vur-yık-yeniden kur” rantlarıyla “emperyal politika”nın ekonomik gerekçesini oluşturmuştur.

“Özgürlüklerin de bir sınırı var... 25 kuruşa simit yok artık”!

“Kusura bakmayın beyler. İsteddiğiniz kadar düşünce adamı olun. İsteddiğiniz kadar medyanın mensubu olun. Özgürlüklerin de bir sınırı vardır. Siz siyasetçiyi eleştirme hakkına sahip olacaksınız. Siyasetçinin sizi eleştirme hakkı olmayacak. 25 kuruşa simit yok artık.” (Recep Tayyip Erdoğan, Başbakan, 16 Kasım 2011.)

“El hakk”!*

Başbakanın, danışmanların yazdığı yazıları “cam”dan (*promter/suflör*) okuyarak belagat sanatında ustalaşmış bir “hatip” olduğu “mutlak çoğunluk” tarafından kabul edilmektedir. Ardından yandaş ve sindirilmiş “medya” aracılığıyla, sürekli olarak cilalandığı, “sen neymişsin be abi!”leştirildiği de “mutlak çoğunluk” tarafından kabul edilmektedir. Doğal olarak, bu durumdaki birinin başına gelecek şey, Recep Tayyip Erdoğan’ın da başına gelmiş ve sonuçta “ben neymişim abi!” demeye başlamıştır.

Propaganda ve kamuoyunun manipülasyonu konusunda ustalaşıldığı ölçüde, “özgüven” diye sunulan bir kendini beğenmişlik, bir “mağrurluk” görünümünü gittikçe yoğunlaşmaya başlamıştır. Bunun son örneği, ABD’nin “popüler” dergilerinden olan *Time*’a Recep Tayyip Erdoğan’ın “kapak” olması olayında görülmüştür.

Time’da “kapak” olan “9. Türk” olarak Recep Tayyip Erdoğan’ın, sadece Avrupa ve Asya baskılarında kullanılan “kapak fotoğrafı” karşısında gösterdiği tepki, “şakayla karışık” bir “mağrurluğun” dışa yansımalarına

“vesile” olmuştur.

“Bu resmi bulmakta çok zorlanmış olmalılar” diyerek *Time* “kapak”ındaki fotoğrafı “beğenmediğini” dile getiren Recep Tayyip Erdoğan’ın, “ünlü gazeteci” Hasan Cemal’in KCK operasyonlarına dönük “eleştirileri” karşısında söylediği sözler “demokrasi”, “özgürlük”, “insan hakları” vb. “teferruat” a ilişkin “inancını” bir kez daha gözler önüne sermiştir: “Özgürlüklerin de bir sınırı var... 25 kuruşa simit yok artık”!

Evet, “özgürlüklerin de bir sınırı” vardır! “Özgürlüğün sınırı” için, ilköğretimin “Yurttaşlık ve Demokrasi Eğitimi” adlı yepyeni ders programına bakıldığında da bir şeyler öğrenilebilir. “Bir kişinin özgürlüğü, bir başka kişinin özgürlüğünün başladığı yerde biter” türünden klasik, beylik, alışlagelen tanımlamalar da “özgürlüğün sınırlarını” çizme çabasının ifadeleridir. Ancak hiçbirisinde, “25 kuruşluk simit”le belirlenmiş bir “özgürlük sınırının” mevcut olmadığı da “aşıkardır”.

Şüphesiz akli başında insanlar, hala ülkede demokrasi olduğuna inanan insanlar, hala Cuma hutbelerini “din özgürlüğü” olarak gören insanlar elbette şu soruyu soracaktır: Nasıl oluyor da, bir ülkenin “baş”baka-

* Apaçık ortada olan, Mutlak Gerçek.

nı olan ve “müstakbel cumhurbaşkanı” (ki mevcut anayasada, “cumhurbaşkanı” olmak için “yüksek okul mezunu olmak” koşulu vardır), “yok öyle yağma, ne kadar ekmek o kadar köfte” türünden bir “argo” söylemle “özgürlük”ten ve “özgürlüğün sınırları”ndan söz edebiliyor?

Bu soruyu soran insanlar, çocukluk kendilerini “aydın” olarak tanımlarlar. “Aydın” oldukları için de, “aydınlanmak” adına sorularına yanıt beklerler. Hasan Cemal gibi “medya aydını” ise, “aydın” olduğu için, yani “aydınlanmış insan” olduğu için, böyle bir soru sormak yerine, sorunun yanıtını vermeye çabalar. “Medya mensubu” olarak, “iktidarı eleştirme hakkı” kapsamında, iktidarın “olumsuz icraatlarını” eleştirmeye koyulur. Ama “25 kuruşa simit yok artık” sözleriyle ifade edilen bir “özgürlük” sınırlamasını da pek anlayabilir durumda değildir.

Evet, “25 kuruşa simit yok artık”! Daha önceleri 5 kuruşa alınan simit, zaman içinde 10 kuruş, 20 kuruş derken 25 bin lira olmuş ve AKP’nin “üstün ekonomi yönetimi” sayesinde 25 kuruşa “in”miştir! Böylece kendisini “aydın” zanneden, ülkede “demokrasi” olduğunu sanan insanlar, simit fiyatlarındaki her artışla birlikte özgürlüğün sınırlandırıldığını bir türlü görememişlerdir. İster AKP “yandaşı” olsunlar, ister AKP “hayranı” olsunlar, hepsinin ortak özelliği, olmayan şeyleri “var” kabul etmek ve olmayan şeylerin karşısında “varmış” gibi davranmaktır.

Bu insanlar, yıllarca söylenilmiş, yazılmış-çizilmiş ve tarihin her evresinde defalarca kanıtlanmış gerçeklere dönüp de bak-

mamışlardır.

Tarihin gösterdiği en temel gerçeklerden birisi, *demokratik devrimin tamamlanmadığı ülkelerde*, burjuva anlamda da olsa, yani “klasik” tanımıyla bir demokrasiden söz etmenin olanaksız olduğudur. Böylesi ülkelerde “temel insan hak ve özgürlükleri”, yani “hak”, efendinin, ağanın, paşanın, kralın ya da padişahın “inayetiyle” vardır. Daha özdeyişsel olanı ise, “hak”kın sadece “değirmende olduğu” şeklindedir.

Evet, “hak değirmende olur”! Değirmende, buğday un olur; ekmekçide, un hamur olur; fırında, hamur simit olur! Simitçide, simit 25 kuruş olur! Artık “hak”kınız da, paranız kadar yiyebileceğiniz 25 kuruşluk simit kadardır. Ama Recep Tayyip Erdoğan, yani “baş”bakan, artık 25 kuruşa simidin olmadığını söylemektedir. Simit de, hak da, özgürlük de pahalalmıştır. Öyle 25 kuruşluk simit karşılığı bol keseden “hak”tan, “hukuk”tan, “özgürlük”ten söz etmenin zamanı geçmiştir. Şimdi, başta Hasan Cemal olmak üzere, herkes daha çok çaba göstermek, daha çok yararlanmak zorundadır. “Hak” ve “özgürlükler”, öyle “yağma Hasan’ın böreği” değildir! Eski alışkanlıklarıyla, “medya”nın eski gücüyle hareket edenlerin kulakları çekilmektedir. AKP iktidarı, kendilerine göre, artık yerleşmiş ve hatta kalıcılaşmıştır. Bu yerleşik ve kalıcı iktidar koşullarında, özgürlük de, simit fiyatlarına eşdeğer biçimde pahalalmıştır. Recep Tayyip Erdoğan’ın söylediği sadece budur.

Bunun bir adım ötesi, “neka ekmek, oka köfte”dir.

Dersim

CHP Tunceli milletvekili Hüseyin Aygün'ün, "Dersim Katliamı'nın sorumlusu devlet ve CHP'dir. Atatürk de bu olaylardan haberdardır" sözlerinin yer aldığı röportajın Fetullahçıların yayın organı *Zaman* gazetesinde 10 Kasım günü yayınlanmasıyla birlikte "kıyamet koptu".

Önce CHP'den bir "grup" milletvekili, Aygün'ün *Zaman* gazetesine yaptığı açıklamaları kınadı. Ardından "medya"daki tüm neo-liberaller, şeriatçılar vs. hep bir ağızdan "Dersim Katliamı"ndan, vahşetten, bu katliamda CHP'nin, İsmet İnönü'nün, Celal Bayar'ın ve Atatürk'ün rolünden söz etmeye başladılar. Her zaman olduğu gibi, sol (legalistinden legalist olamayanlara kadar tüm sol) da, yıllardır dile getirdiği Dersim Katliamı'nı bir kez daha ve daha yüksek sesle dile getirmeye koyuldu.

Ve nihayetinde Recep Tayyip Erdoğan sahneye çıktı. Dersim "belgeleri"yle, Necip Fazıl Kısakürek'in "*Son Devrin Din Mazlumları*" kitabıyla CHP'yi yerden yere vurdu. "Eğer devlet adına özür dilemek gerekiyorsa ve böyle bir literatür varsa ben özür dileirim ve diliyorum." diyerek yeni bir çıkışa imza attı.

Böylece, kiminin Kürt-Alevi, kiminin Zaza-Alevi olarak tanımladığı ve kiminin "proto-Ermeni" olabileceklerini söylediği (*Taraf* yazarı Ayşe Hür*) Dersim, Ermeni "soykırı-

mı"ndan sonra ikinci kez, "Türkiye'nin tarihiyle yüzleşmesi" ve "özür dilemesi" tartışmalarının odak noktası oldu.

Bu noktaya gelinmesiyle birlikte eski tartışmalar yeniden başlatıldı: Recep Tayyip Erdoğan'ın "belge"sine göre, 1936-1939 arasında 13.806 kişinin katledildiği "Dersim olayları", bir "*isyanın bastırılması hareketi*" miydi? Yoksa Dersim Kürtlerini sindirmek, yıldırım ve teslim almak amacıyla, önceden planlanmış bir "*tenkil politikasının*"* ürünü müydü?

Her ikisini de belli ölçüde kabul eden, ama belli ölçüde "itirazı" olanlara göre ise, "Dersim olayları" ya da Dersim Katliamı, "yeni ve genç Cumhuriyet'in merkezi otoritesini güçlendirmek" ve "feodal-aşiret ilişkisini tasfiye etmek" amacıyla yürütülen bir hareketin sonucuydu. Bu "tarih yorumu"na göre, Dersim bölgesi Cumhuriyet'in merkezi otoritesine boyun eğmemiş, Osmanlıdan kalan feodal ayrıcalıklarını korumaya çalışmış ve bu amaçlarla da isyan etmiştir. Bu "yorum" açısından, "yeni ve genç Cumhuriyet'in Dersim hareketi, bir devletin kendi

dialara göre, Ermeniler tarih içinde büyük ölçüde Aleviliğe geçmiş, ama Surp Sarkis, Gağant, Zadik, Vartavar gibi eski inanç ve geleneklerini kendi içlerinde yaşatmaya devam etmişlerdir. 'Geç Dersimliler' ise Zazaca (Dimili) konuşan Şeyh Hasananlılar (Abbasan, Ferhadan, Karabalan, Kureyşan) ve Seydanlılar (Kalan, Kevan, Koçan) aşiretleridir. Ancak Zazacayı Kürtçenin bir lehçesi sayanlar hepsinin kimliğini Kürt olarak tanımlarken, Zazacayı Kürtçeden ayrı bir dil olarak değerlendirenler Zaza ve Kürt şeklinde iki farklı etnik kimlikten söz edilmesi gerektiğini savunurlar."

* Tenkil:Düşman veya zararlı kimseleri topluca ortadan kaldırma.

* Ayşe Hür, 16 Kasım 2008 tarihli *Taraf* gazetesinde yayınlanan uzun makalesinde şöyle yazar: "Kendilerini Şafi Kürtlerden ayırmaya özen gösteren Kızılbaş (Alevi) Dersimlilerin etnik kimliği tartışılan bir konudur. 'Erken Dersimliler' denilen Kırmancılar birçok kaynakta 'proto-Ermeni' olarak tanımlanmaktadır. İd-

otoritesine başkaldıranlara, isyan edenlere karşı zor kullanması, “kendini savunma hakkı” bağlamında “meşru” olarak kabul edilmektedir.

Bir devletin kendi otoritesine başkaldıranlara, isyan edenlere karşı zor, şiddet ve tenkil uygulaması bir kez “*devletlerin meşru hakkı*” olarak kabul edilince de, kaçınılmaz olarak 1937-1938 yıllarında Dersim bölgesinde bir “*devlete karşı isyan*” olup olmadığı tartışması ortaya çıkmaktadır.

Hüseyin Aygün, Zaman gazetesinde yayınlanan röportajında şöyle söylemektedir:

“Dersim’de var olan şey daha çok direniştir. Osmanlı ordusunun, daha sonra Cumhuriyet ordusunun yaptığı acımasız hareketlere karşı mevzi direnişler oluyor. Yani eline silah alma, bir hedef bir program ekseninde planlı şekilde bir ayaklanma ve planlara uygun hedeflere ulaşma perspektifi yok. Dersim’de Hoygun gibi, Azadi gibi herhangi bir örgütlenme de yok. Dolayısıyla, Dersim’de siyasal talepleri olan programa bağlanmış bir yasal hareket olmadığından örgüt olmadığından hiçbir zaman bir isyan iddiası ileri sürülemez.”

Hüseyin Aygün, her devletin kendisine “isyan” edenlere karşı şiddet ve tenkil politikası uygulama “hakkı” olduğunu kabul ettiği için (en azından buna doğrudan karşı çıkmadığı için), Dersim olaylarının “örgütlü bir isyan” olmadığını, Osmanlı’nın ve Cumhuriyet’in yaptığı “*acımasız hareketlere karşı mevzi direniş*” olarak tanımlamaktadır. Bu yönüyle Hüseyin Aygün’ün Dersim olaylarına yaklaşımı bir “ilk” oluşturmaktadır.

Bugüne kadarki tüm Dersim tartışmalarında tartışmasız kabul edilen gerçek, 1937-1938’de Dersim’de bir “Kürt isyanı”nın olduğudur. Gerek Kürt ulusal hareketinin, gerek sol-devrimci hareketin kabul ettiği bu gerçek, 1971 yılında İbrahim Kaypakkaya tarafından şu şekilde dile getirilmiştir:

“Türkiye’nin Lozan Antlaşmasıyla tespit edilen sınırları içinde de Kürt milli hareketi devam etmiştir. Zaman zaman ayaklanmalar olmuştur. Bunların en önemlileri, 1925 Şeyh Sait İsyanı, 1928 Ağrı İsyanı, 1930 Zilan İsyanı ve 1938 Dersim İsyanıdır. Bu hareketlerin ‘milli’ karakterlerinin yanın-

da, bir de feodal karakterleri vardır: O zamana kadar kendi başlarına hükümran olan feodal beyler, merkezi otoritenin bu hükümranlığı tehdit etmeye başlaması üzerine, bu otoriteyle çatışmışlardır. Feodal beyleri merkezi otoriteye başkaldırmaya iten esaslı etken budur. Kürt burjuvazisinin ‘kendi’ iç pazarına hakim olma arzusu ile feodal beylerin kendi başarılarına hükümranlık arzusu, Türk hakim sınıflarının elinde tuttuğu merkezi otoriteye karşı birleşmiştir. Köylü kitlelerinin geniş ölçüde bu hareketlere katılmalarının sebebi ise, amansız milli baskılardır...”*

Kaypakkaya, bu belirlemesinin devamında şöyle yazar:

“Kürt isyanlarının yeni Türk devleti tarafından vahşice bastırılmasını ve peşinden yapılan kitle katliamlarını feodalizme karşı yönelmiş ‘ilerici’, ‘devrimci’ bir hareket diye alkışlayanlar, sadece ve sadece iflah olmaz hakim ulus milliyetçileridir...”**

Görüldüğü gibi, Kaypakkaya, Kürt feodal beyleri ile Kürt burjuvazisinin “isyan”ının gerici özelliklerini belirtirken, Kürt köylüsünün bu isyanlara katılma nedenini “amansız milli baskılar” olarak belirler. Bu nedenle de, bu isyanları bastırmak amacıyla yürütülen şiddet ve tenkil politikalarının doğrudan Kürt köylü kitlelerini hedef aldığı için, hiçbir biçimde “devletin kendini savunma hakkı” vb. olarak görmez.

Ancak Kaypakkaya Kürt isyanlarını “yeni Türk devleti”nin vahşice bastırmasına ve yaptığı katliamlara “hümanist” açıdan yaklaşmaz. Kaypakkaya’ya göre, ortada “amansız bir milli baskı” vardır ve bu “milli baskı”ya karşı direnmek, isyan etmek *tüm ezilen ulusların hakkıdır*.

Evet, ulusal baskının olduğu her yerde, ulusal (silahlı) direniş, ulusal (silahlı) ayaklanmalar kaçınılmazdır ve ezilen ulusların *hakkıdır*. Bu hakkın karşısına, “devletlerin kendisine isyan edenleri bastırma hakkı”nı çıkarmak, ulusal baskıları ve ulusal sorunları görmezlikten gelmekten başka bir şey değildir. Tıpkı devrimci bir hareketi yok etmek amacıyla bir devletin (ya da egemen

* İ. Kaypakkaya, Türkiye’de Milli Mesele, 1971.

** İ. Kaypakkaya, agy.

sınıfın) karşı-devrimci zorunu “haklı” görmek gibi.

Bugün Türkiye’de egemen olan “neo-liberal” zihniyet, 12 Eylül askeri darbesinden günümüze kadar depolitizasyon ve pasifikasyon politikalarıyla birlikte yürütülen “tarih bilinci”nin yok edilmesi, kavramların içlerinin boşaltılması koşullarında, her şeyin karmakarışık hale gelmesine yol açmıştır. İşte bu “neo-liberal” zihniyet ortamında ve bu kavram karmaşası içinde, devrimlerin tarihsel meşruiyeti, ulusların tarihsel hakları, baskıya ve sömürüye karşı silahlı direniş, devrimci şiddet vb. kavramlar ve olgular bir yana itilmiştir.

Bu ortamda, devletlerin (“neo-liberal” zihniyet açısından “ulusal” olmayan devletlerin) bakılığı, kalıcılığı, sürekliliği esastır. Bu da, *kapitalizmin evrenselliğiyle* desteklenir. Dolayısıyla baki olan, sürekli olan, evrensel olan bir “gerçeklik” karşısında, bu gerçekliğe karşı çıkmak, ya çılgınlıktır ya da (elbette “hukuk devleti” kapsamında!) devletin zorunu peşinen kabul etmektir. Tıpkı, haklı-haksız savaş ayrımı yapmaksızın herkesin “barışçıl” kesilmesi gibi.

Ancak “neo-liberal” için, söz konusu olan devlet, “liberal” devlet (ki buna “demokratik devlet” derler) değil de, ulus-devlet olduğunda, tüm bu ölçütler geçerli değildir. Onlara göre, her türden ulus-devlet “kötü”dür. Bu nedenle de, Kürt ulusal hareketinin “Kürt devleti”, yani Kürtlerin kendi ulusal devletlerine sahip olma istemi kabul edilemez bir şeydir. Çünkü ulus-devlet tüm kötülüklerin anasıdır!

Ulusal baskıya karşı silahlı direniş ile bu silahlı direnişe karşı ezen ulusun devletinin silahlı karşı koyuşu yalın bir “her türlü şiddete karşı olma” teranesi içinde bir ve aynı kefeyle konmaktadır. Böylece “nereden ve kimden gelirse gelsin, *her türlü şiddete karşı olmak*” egemen bir anlayış haline getirilmiştir. Doğal olarak, böyle bir anlayış ortamında, Dersim’deki “Kürt isyanı” bir şiddet hareketi olarak görüldüğü gibi, bunun karşısında T.C.’nin şiddetle bastırma hareketi da, aynı oranda, şiddet hareketidir ve her ikisine de “karşı çıkmak” kabul edilmektedir. Tek farkla ki, devlet, bu bastırma hareketlerinde “*orantısız güç*” kullanmamalıdır.

Böylece, 1937-1938 Dersim hareketinde, “devlet”in, bir isyanı bastırmaktan çok, isyan edenleri ve isyan edebileceğini düşün-

düklerini (“orantısız güç” kullanarak) imha ettiği genel olarak kabul edilebilmektedir. Bu da, Atatürk’ün, Dersim isyanına karşı “daha yumuşak” tutum alınmasından yana olan İsmet İnönü’nün yerine, “sertlik yanlısı” Celal Bayar’ı başbakan yapmasıyla desteklenmektedir.*

Kapitalizm ne denli evrensel ilan edilirse edilsin, ne denli “ideolojiler öldü” denirse densin, Fransız Devrimi’nden Sovyet, Çin, Vietnam ve Küba Devrimi’ne kadar tüm devrimler ne kadar kötülenirse kötülensin, ulusal baskıya karşı başkaldırılar ne kadar lanetlenirse lanetlensin, tarihsel gerçekler yerli yerinde durmaya devam eder.

Dersim’de bir “isyan” olmadığını söylemek, hatta ordunun asker kayıplarının “çok az” (100 civarında), ama halktan katledilenlerin “çok fazla” (20 ile 50 bin arasında) olmasından *yola çıkarak*, Dersim’de “soykırım” yapılmıştır sonucuna ulaşmak, olayların tarihsel gerçeklerini saptırmaktan başka bir şey değildir.

Elbette bizler, “tarihçi”, “arşiv araştırmacısı” vb. değiliz. “İlk ateş”in kimin tarafından, nerede ve neden atıldığını da saptamak durumunda değiliz. Biz, tarihsel olayların, diyalektik yöntemle tahlil edilmesini ve tarihsel materyalizm temelinde yorumlanması gerektiğini söylüyoruz. Tarihsel materyalizmin en bilinen temel ölçütlerinden birisi de, tarihin, sınıf mücadelelerinin tarihi olduğudur. Ve yine tarihsel materyalizm, kapitalizmin gelişmesine paralel olarak

* Bu tür “destekler” sadece bu konularla sınırlı değildir. Örneğin, Ayşe Hür, yazısında General Abdullah Alpdoğan’ı şöyle tanımlar: “Alpdoğan Paşa, 1921’deki Koçgiri ayaklanmasını gaddarca bastırarak Sakalı Nurettin Paşa’nın damadıydı ve aynen kayınpederi gibi çok sert bir askerdi.”

Recep Tayyip Erdoğan’da benzer bir yol izler: “1936-37-38-39’da toplam 13 bin 806 kişinin öldürüldüğü bu resmi belgede ifade ediliyor. Bakan deprem felaketinden bahsetmiyorum. Öldürülenlerden bahsediyorum. Belgenin altındaki imza çok ilginç Faik Öztrak dahiliye vekili, yani İçişleri Bakanı.” (CHP Tezirdağ milletvekili Faik Öztrak’a gönderme yapmaktadır.)

Bir başka örnek olarak, İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin’in KCK operasyonlarında tutuklanan Prof. Dr. Büşra Ersanlı’ya ilişkin “profesör hanımefendinin 80 öncesi gençlik yıllarına bakın. Akralarının kim olduğunu, eniştesinin tutuklu olduğunu göreceksiniz” sözleri verilebilir.

Böylece tarihsel olaylar çok yalın biçimde “genetik” konusu haline getirilmektedir.

ulusların ortaya çıktığını ve ulusal devletlerin kurulduğunu; uluslara yapılan baskıların er ya da geç bir ulusal direnişe yol açtığını açık-seçik biçimde ortaya koyar. Tarihsel materyalizm, devrimci terör ile karşı-devrimci terörün, ulusal baskı ile ulusal ayaklanmaların, haklı savaşlar ile haksız savaşların bir ve aynı kefeye konulamayacağını öğretir. Tarihe tek doğru yaklaşım da budur.

Yazıyı bitirmeden önce son olarak, AKP'nin Dersim olaylarına ve Dersim katliamına böylesine "büyük ilgi" göstermesinin hiç de şaşırtıcı olmadığını söylemek istiyoruz. Re-

cep Tayyip Erdoğan'ın Necip Fazıl Kısakürek'in "*Son Devrin Din Mazlumları*" kitabına yaptığı gönderme, çok açık biçimde laik Cumhuriyet Türkiye'si ile kesin ve nihai bir hesaplaşmanın ileri bir hamlesidir. Cumhuriyet'in yaptığı Dersim katliamıyla bu gerçeğin gözden kaçırılması da, şeriatçıların, laik-cumhuriyetle kesin ve nihai hesaplaşma hesaplarını ön plana çıkararak Cumhuriyet Türkiye'si devletinin sınıflı bir toplumun üstyapısını oluşturduğunu ve milliyetçilik temelinde inşa edildiğini gözden kaçırmak da yapılabilecek en büyük yanlışlardan birisidir.

Ekonomide Manzara-i Umumiye

Ekonomistlerin, 2008 “mortgage krizi”yle (ipotekli konut krizi) birlikte İzlanda’dan başlayan, İrlanda ve Yunanistan üzerinden İtalya’ya sıçrayan borç krizinin, sonunda adı konulmamış da olsa, bir “Avrupa borç krizi” halini aldığından hiç şüphesi kalmadı. Bugün tartışılan sorun, tekil ülkelerdeki krizin “Avrupa borç krizi” halini alıp almayacağı değil, “Avrupa borç krizi”nin yayılarak bir dünya borç krizine yol açıp açmayacağıdır. “Global piyasa aktörleri”nden tekil ülkelerin “ekonomi yönetimleri”ne kadar herkes tedirginlik içindedir. Kısa vadeli, günlük spekülasyon kazançlar peşinde koşan “mikrocular”, bu tedirginliği fırsata dönüştürmeye çalışırken, bazı “uyanık siyasetçiler”, “krizin olduğu yerde fırsat vardır” diyerek, bu süreçten nasıl nemalanacaklarının peşindedir.

Her ne kadar Recep Tayyip Erdoğan, bu krizin, 2008 “mortgage krizi” gibi “teğet bile” geçmeyeceğini ilan ettiyse de, Türkiye’nin de içinde bulunduğu “gelişen ülke piyasaları”ndaki gelişmeler hiç de parlak görünmemektedir.

Bugünkü “borç krizi”ne kadar, “türev araçlar”la süreklilik sağlayan “parasal genişleme” döneminde yüksek cari açıkla sürdürülen ekonomik büyüme döneminin sonuna gelinmiştir. 2008 “mortgage krizi”yle birlikte, “toksik kağıtlar” adı verilen bu parasal genişleme araçlarının değersizleşmesiyle, “çöp” haline gelmesiyle birlikte, dünya piyasalarında ciddi bir nakit para (likitide) sorunu ortaya çıkmıştır. Artık hiç kimse, “değerli kağıtlar” üzerinden borçlanmak ya da borç vermek durumunda değildir. Herkes nakite geçmiştir. ABD’nin “mortgage krizi”ni

ötelemek için yaptığı “I. ve II. parasal genişleme” (“medya ekonomistleri”nin çok sevdiği sözle QE1 ve QE2, yani “nicel gevşeme”) sonucunda 7-8 trilyon dolar değer biçilen “toksik kağıtlar” piyasalardan çekilmiştir. Böylece borçlanmak için nakit para bulmak başlı başına sorun haline gelmiştir. Bu da gayri resmi “rezerv para” olan doların “gelişen ülke” paraları karşısında değer kazanması sonucunu yaratmıştır.

Bu zamana kadar ithalat ve ihracatın, dolayısıyla da cari açığın borçlanma yoluyla finanse edildiği ve sürdürüldüğü ilişkiler kopma noktasına gelmiştir. Bunun sonucunda, ticaret durur, pazarlar tıkanır, ürünler satılamadığından depolara yığılır, nakit para görünmez olur. Bir başka tanımla, ekonomik kriz patlak verir. Engels’in deyişiyle, ekonomi “şirazesinden çıkmıştır”.*

* “... ilk genel bunalımın patlak verdiği tarih olan 1825 yılından bu yana, sanayi ve ticaret dünyasının tümü, uygar halklar ve onların az ya da çok barbar uyduları topluluğunun üretim ve değişimi, her on yıl dolaylarında bir kez şirazesinden çıkar. Ticaret durur, pazarlar tıkanmıştır, ürünler sürümsüz oldukları ölçüde yığılıp kalır, peşin para görünmez olur, kredi ortadan çekilir, fabrikalar kapanır, emekçi yığınlar fazla geçim gereği üretmiş olmaktan ötürü geçim gereçlerinden yoksun kalırlar, batkılar batkılar, zoraki satışlar zoraki satışları kovalar. Tıkanıklık yıllarca sürer; üretici güçler ve ürünler, birikmiş meta yığınları, sonunda değerlerinin az ya da çok altında bir fiyat üzerinden sürülene, üretim ve değişim yavaş yavaş canlanana değin, yığın halinde israf ve imha edilirler. Yavaş yavaş gidiş hızlanır, tınsa döner, sınırlı tınsal olur ve bu dörtlü da sonunda, en tehlikeli atlamalardan sonra kendini yeni baştan... çöküntü (*crash*) çukurunda bulmak üzere, bir sanayi, ticaret, kredi ve spekülasyon *steep chase*’inde [engelli yarış] doludizgine değin yükselir. Ve hep aynı yinelenme. İşte, 1825’ten bu ya-

(Milyon \$)	İhracat	İthalat	Dış Ticaret Açığı	İhracatın İthalatı Karş. Oranı	Cari Açık
2006	85.535	139.576	-54.041	61,3	-32.249
2007	107.272	170.063	-62.791	63,1	-38.434
2008	132.028	201.964	-69.936	65,4	-41.959
2009	102.143	140.929	-38.786	72,5	-13.991
2010	113.883	185.544	-71.661	61,4	-47.693
Ocak-Ekim 2011	111.398	201.581	-90.183	55,3	-77.545
2011 (Tahmini)	131.000	241.000	-110.000	54,3	-85.500

(Milyon \$)	Dış Borç Stoku	Özel Sektör		
		Toplam	Kısa Vade	Uzun Vade
2006	207.736	120.471	38.310	82.161
2007	249.478	160.152	38.690	121.462
2008	280.367	188.013	47.982	140.031
2009	268.374	171.605	44.337	127.268
2010	289.387	188.597	72.351	116.246
2011 1. çeyrek	298.728	192.952	70.671	122.281
2011 2. çeyrek	309.636	202.209	77.543	124.666

1980-1984 arasında* “dünya borç krizi” olarak ifade edilen, 1997’de “Asya krizi” denilen, 2000 yılında “finansal kriz” adı verilen, 2008 yılında “mortgage krizi” olarak adlandırılan ve bugün “Avrupa borç krizi” olarak tanımlanan krizlerin, kapitalist ekonominin “klasik” ekonomik krizlerinden başka bir şey olmadığı da açıktır. Bu da kıyasıya bir rekabet ortamı yaratmaktadır.

Bu rekabet ortamı, Marks’ın ifade ettiği gibi, zararın paylaşılması halini alır almaz, kendi payına düşen zararı en aza indirme ve bunu bir başkasının sırtına yüklemeye çabasına yol açar.** Böylesi bir durumda, “AB

na beş kezden az yaşamadığımız ve şu anda (1877) altıncı kez olarak yaşadığımız durum. Ve bu bunalımların niteliği öylesine belirgindir ki Fourier, bunlardan birincisini aşım bolluk bunalımı olarak nitelendirerek, hepsinin üzerine parmak basmıştır.” (Engels, *Anti-Dühring*, s: 394-395)

* Genel olarak, 1980 dünya borç krizi, emperyalist ülkeler açısından 1984 yılında sona erdiği kabul edilse de, geri-bıraktırılmış ülkeler açısından 1994 yılına kadar sürmüştür.

** “Eski sermayenin bir kısmı, her türlü koşul altında kullanılmadan kalmak zorundadır; sermaye olarak faaliyet gösterdiği ve bu yönüyle değer ürettiği sürece, kendine özgü sermaye niteliğine son verir. Sermayenin hangi kısmının özellikle etkileneceğini rekabet savaşımı belirleyecektir. İşler yolunda gittiği sürece, rekabet, genel kâr oranının eşitlenmesi halinde gördüğümüz gibi, kapitalist sınıf arasında bir kardeşlik havası estirir ve böylece her biri, ortak yağmadan kendi yatırım oranında pay alır. Ama sorun, kârın değil de zararın paylaşılması halini alır almaz, herkes kendi payına düşen zararı en aza indirme ve bunu bir başkasının sırtına yüklemeye çabasına düşer. Kapitalist

ülkeleri kendi aralarında anlaşarak borç krizine karşı kararlı bir tutum almalıdır” demek, olmayacak duaya amin demekle eşdeğerdir.

Bu gelişmeler içinde Türkiye ekonomisi, giderek “ısınan”, yüksek dış ticaret açığı, dolayısıyla cari açık veren bir ekonomi olarak, cari açığı finanse etmek amacıyla daha fazla borçlanmaya gitmek durumunda. Öyle ki, 2010 yılında 47,7 milyar dolar olan cari açık, 2011 yılının ilk dokuz ayında %63,5 artarak 77,5 milyar dolara yükselmiştir. Bu durumda cari açığı finanse etmek için daha fazla borçlanmak durumundadır. Ama Avrupa zaten borç kriziyle boğuşmaktadır. Diğer ifadeyle, Avrupa bankaları daha önce verdikleri borçları tahsil etmekte zorlanmaktadırlar. Avrupa bankalarının Türkiye’den alacakları 162 milyar dolardır. Bu durumda, Türkiye’nin daha fazla borçlanma olanağı azalırken, diğer yandan Avrupa bankalarının borç krizi nedeniyle içine düştükleri zor durumdan kurtulmak için “Türkiye riskini azaltma seçeneği”ni gündeme getirmeleri, yani kısa vadeli borçları tahsil etme-

sınıf için, kayba uğramak kaçınılmazdır. Her kapitalist, bu zararın ne kadarını yüklenmek zorunda kalacağı, yani bunu ne ölçüde paylaşmak durumunda kalacağı, göstereceği güce ve kurnazlığa bağlıdır ve o zaman rekabet, düşman kardeşler arasında bir savaş dönüşür. Her bireysel kapitalistin çıkarları ile bütünüyle kapitalist sınıfın çıkarları arasındaki uzlaşmazlık, tıpkı daha önce, aralarındaki çıkar özdeşliğinin pratik rekabet yoluyla ortaya çıkması gibi, su yüzüne çıkar.” (Marks, *Kapital*, Cilt: III, s: 266.)

ye başlamaları, Merkez Bankası rezervlerinin azalmasına ve giderek “Avrupa borç krizi” girdabına sürüklenmesine yol açacaktır.

Ama bundan daha da önemlisi, iç pazarın tümüyle ithalata bağımlı olması nedeniyle, dolar kurundaki artışla birlikte enflasyonda meydana gelecek olan yükseliştir. Her ne kadar son dönemde dolar kurundaki yükseliş fiyatlara tam olarak yansımamışsa da, Ekim ayı itibarıyla ÜFE %12,58'e ve TÜFE %7,6'ya yükselmiştir. Merkez Bankası'nın “beklenti anketi”nde, yıl sonu enflasyon beklentisi (TÜFE) %9,22 olmuştur.

Bugün İMKB'deki günlük iniş-çıkışlarla, spekülasyon haberlerle bütün bu gelişmeler ve olası sonuçlar gizlenmeye çalışılmaktadır. “Ekonomi kurmayları”nın bir “paniğe” yol açmamak için gösterdikleri tüm “üstün hizmetlere” rağmen, Türkiye'nin cari açığı finanse etmek amacıyla yeniden borçlanması gittikçe zorlaşmakta ve çıkmaza gitmektedir. Öte yandan dolardaki “dalgalı” yükseliş, tüm ithal malların (özellikle ara mallar

	Üretici Fiyatları Endeksi (ÜFE)		Tüketici Fiyatları Endeksi (TÜFE)	
	Aylık % Değişim	Yıllık % Değişim	Aylık % Değişim	Yıllık % Değişim
Ocak 11	2,36	10,80	0,41	4,90
Şubat 11	1,72	10,87	0,73	4,16
Mart 11	1,22	10,08	0,42	3,99
Nisan 11	0,61	8,21	0,87	4,26
Mayıs 11	0,15	9,63	2,42	7,17
Haziran 11	0,01	10,19	-1,43	6,24
Temmuz 11	-0,03	10,34	-0,41	6,31
Ağustos 11	1,76	11,00	0,73	6,65
Eylül 11	1,55	12,15	0,75	6,15
Ekim 11	1,60	12,58	3,27	7,66

ve tüketim malları) maliyetini artırarak fiyatların yükselmesi yönünde baskı oluşturmaktadır. Ne denli geciktirilirse geciktirilsin, dolardaki artışın iç pazardaki tüm mal ve hizmetlerin fiyatlarında artışa yol açacağı kesindir. Bu da, herkesin yaşayarak öğrendiği gibi, insanların yaşam ve geçim koşullarının giderek ağırlaşması sonucunu getirecektir.

%288

Güngör Uras

Milliyet, 23 Kasım 2011

Time dergisi Sn. Erdoğan'ın başarılarını şöyle övüyor: "Erdoğan'ın iktidarda olduğu 8 yılda, Türkiye'nin kişi başına düşen GSYH (Milli Gelir) üç kat artarak 3 bin 492 dolardan 10 bin 79 dolara çıktı. Sıradan Türklerin hayatındaki dramatik iyileşme, muhafazakâr, ekonomiyi iyi yöneten AKP'nin haziran ayındaki seçimleri üçüncü kez, büyük farkla kazanmasının ana nedenlerinden biridir."

Sn. Erdoğan'ın Time dergisine kapak olmasına ve dergide yer alan yazıda başarılarının anlatılmasına sevinmemek mümkün değil.

Ancak dergide kişi başı milli gelirin 8 yılda 3 kat (yüzde 288 oranında!) arttığı konusundaki ifade yanlış. Ben neden yanlış olduğunu anlatacağım ama... Hesaba gerek olmadan siz kendi kendinize sorarak cevaplayınız. Son 8 yılda halkımızın geliri 3'e katlandı mı?

Daha önce de yazdım, Sn. Erdoğan "seçim beyannamesi"ni açıklarken, her yıl cari fiyatlarla hesaplanan ve cari kurdan dolara dönüştürülen milli gelir rakamlarına dayalı olarak dedi ki:

– 2002 yılında 230 milyar dolar olan milli gelir 2010 yılında 735 milyar dolara ulaşmıştır. (100 iken 319 olmuştur.)

– 2002 yılında 3.492 dolar olan kişi başı milli gelir, 2010 yılında 10.079 dolara yükselmiştir. (100 iken 288 olmuştur.)

İşte Time dergisi de bu hesaba dayalı büyüme rakamlarını verdi. Bu tür milli gelir hesabında milli gelir cari fiyatla (enflasyonlu fiyatla) hesaplandıktan sonra cari döviz kuru ile (o yılın ortalama dolar fiyatı ile) dolara dönüştürülür.

(1) Cari fiyat, enflasyonla şişmiş fiyattır. İki yılın fiyatı birbiriyle karşılaştırılmaz.

(2) Doların fiyatı değişik etkenlerle değişir. Dolar değerindeki değişim ülkedeki enflasyon oranı ile uyumlu olamaz. Doların değer kazanması veya kaybetmesi hesapları şaşırtır.

(3) TÜİK 2007 yılında dolar ile yapılan hesaplamalarda geriye dönük olarak milli gelir rakamlarını değiştirdi. İleriye dönük olarak milli gelir rakamlarını büyüttü. Dolar ile yepyeni bir milli gelir serisi ortaya çıktı.

Doğruyu bilelim

Milli Gelir'in "gerçek" anlamda nasıl arttığı, eksildiği, sabit fiyatlara dayalı olarak hesaplanır. Bu hesabı da devletin istatistik kurumu (TÜİK) yapar. 1998 yılı sabit fiyatlarıyla TÜİK'in yaptığı hesaplama göre,

– 2002 yılında 72.5 milyar TL olan milli gelir 2010 yılında 105.6 milyar dolar oldu. (100 iken 145'e yükseldi) Yüzde 45 arttı.

– 2002 yılında 1.099 TL olan kişi başı gelir, 2010 yılında 1.448 TL'ye ulaştı. (100'den 131'e çıktı) Yüzde 31 arttı. Geçen hafta açıklanan UNDP (Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı) İnsani gelişme Endeksi'nde de Türkiye'de kişi başı milli gelirin 2000 Yılından 2010 yılına kadarki dönemde yüzde 32.2 oranında büyüdüğü belirtiliyordu.

	Cari Fiyatlarla Dolar Olarak Milli Gelir		1998 Sabit Fiyatları ile TL Olarak Milli Gelir	
	Milli Gelir/ GSYH (Milyar \$)	Kişi Başına Gelir (\$)	Milli Gelir/ GSYH (Milyar TL)	Kişi Başına Gelir (TL)
2002	230	3.492	72.5	1.099
2003	304	4.548	76.3	1.142
2004	390	5.802	83.4	1.233
2005	481	7.056	90.5	1.320
2006	526	7.643	96.7	1.394
2007	658	9.333	101.0	1.442
2008	742	10.436	101.9	1.434
2009	616	8.590	97.0	1.346
2010	735	10.079	105.6	1.448
8 Yılda Artış	%219	%188	%45	%31

Kaynak: TÜİK.

“Savaşın ve kahramanların manasızlığı!” ya da Savaş Karşıtı Hamaset

“Bireylerin yaşamındaki ya da ulusların tarihindeki her bunalım gibi savaş da bazılarını baskı altına alır ve ezer, bazılarını çelikleştirir ve yeni bilgilerle donatır.

Bu gerçek, kendini, sosyal-demokrasinin savaş hakkındaki düşünüşünde ve savaşla ilgili olarak da gösteriyor. Çok gelişmiş bir kapitalizmin ürünü olan emperyalist savaşın nedenleri ve önemi, böyle bir savaşa ilişkin sosyal-demokratik taktikler, sosyal-demokratik hareket içindeki bunalımın nedenleri, vb. üzerinde ciddi olarak düşünmek başka şeydir, savaşın, düşüncenizi baskı altına almasına izin vermek, onun yarattığı korkunç izlenimlerin ve azap verici ağırlığın altında düşünmekten ve tahlil etmekten vazgeçmek başka bir şeydir.” (Lenin)

PKK'nin silahlı eylemleri ve PKK'ye karşı yürütülen “terörizmle savaş” görüntüleri altında (“şehit” ve “gerilla” cenazeleri), “analar ağlamasın” edebiyatıyla başlayan ve giderek “barış” söylemleriyle sürüp giden bir süreç devam ediyor. Son yıllarda PKK ile “hükümet değil, devlet” görüşmesiyle sağlanan “ateşkes”ler belli ölçülerde “savaşın yakında sona ereceği” beklentileri yaratmışsa da, “barış”ın pek o kadar yakında olmadığı da son gelişen olaylarla görülmüştür.

Böyle bir ortamda “barışın sesi” daha sıkça duyulmaya başlanmıştır. Bu vesileyle, her türden “barışçılar” (“pasifistler”), savaşın ne kadar kötü bir şey olduğunu söyleyerek ve “silahlar sussun” hamasetiyle “savaş karşıtlığı”nı yüksek sesle dile getiriyorlar.

Amerikan emperyalizminin Irak işgali karşısında sokaklara dökülen milyonlarca insanın “Savaşa hayır! Barış şimdi!” sloganları hala kulaklarda çınlamaktadır.

Elbette “barışçıl” kesilmenin “solcu” olmak olarak “algı”landığı bir ortamda, “savaşlar”dan, “haklı ve haksız savaşlar”dan söz etmek hiç de kolay değildir. Hele ki, “Kurtuluşa Kadar Savaş” gibi “yasaklı ve

tehlikeli” sloganları atmak ise, “militarist” suçlamasına muhatap olmadan olanaksızdır.

“Barış” sözünü ağızdan hiç düşürmeyen “sol-pasifistler”in, “hümanist-barışseverler”in simgesi ise, II. Dünya Savaşının en kanlı evresinde, en militarist başbakan olan Winston Churchill’in savaşı kazanacaklarına ilişkin umudu ifade eden “Zafer” işaretiinden başka bir şey değildir.

Tüm bu “barış”severler, savaşın, politikanın başka araçlarla (şiddet araçlarıyla) devamı olduğunu da çok iyi bilirler.

Ve yine bu “sol-pasifistler”, pürüpak “demokratlar”, “hümanistler” Lenin’in “*Sosyalizm ve Savaş*” broşüründe yazdığı şu satırları da bilirler:

“Sosyalistler, halklar arasındaki savaşları daima barbarca ve canavarca bulmuşlar ve kötülemişlerdir. Bizim savaşa karşı tutumumuz gene de aslında burjuva pasifistleri ile anarşistlerden farklıdır. Her şeyden önce, biz, bir yanda savaşlar ile öte yanda bir ülke içindeki sınıf savaşımını arasındaki ayrılmaz bağlılığı; sınıflar or-

tadan kaldırılmadan ve sosyalizm kurulmadan savaşların ortadan kaldırılmasının olanaksızlığını ve iç savaşların, örneğin, ezilen sınıfın ezene, kölenin köle sahiplerine, serflerin toprak beylerine, ücretli işçilerin burjuvaziye karşı verdikleri savaşların haklılığını, ilerici niteliğini ve gerekliliğini tamamen kabul ederiz. Biz marksistler, hem pasifistlerden, hem anarşistlerden, her savaşın ayrı ayrı, Marks'ın diyalektik materyalizmi görüşü açısından, tarihsel bir incelenmesi yapılması gereğini kabul ederiz. Her savaşta kaçınılmaz bir biçimde olagelen dehşete, zulme, sefalete ve işkenceye karşın, tarihte ilerici nitelikte pek çok savaş vardır; bu savaşlar (örneğin mutlakiyet ya da kölelik gibi) çok kötü ve gerici kurumların yıkılmasına ya da (Türkiye ve Rusya'da olduğu gibi) Avrupa'da en barbar despotlukların ortadan kalkmasına yardım ederek, insanlığın gelişmesine hizmet etmişlerdir.”

Yine Mao Zedung'un şu sözleri de “ilgililerce” çok iyi bilinir:

“Savaş, insanlar arasındaki bu karşılıklı boğazlaşma canavarı, insan toplumunun ilerlemesiyle eninde sonunda ortadan kalkacaktır ve bu, pek de uzak olmayan bir gelecekte olacaktır. Ama savaşı ortadan kaldırmının tek bir yolu vardır ve bu, savaşa savaşla karşı koymak, karşı-devrimci savaşa devrimci savaşa karşı koymak, ulusal karşı-devrimci savaşa ulusal devrimci savaşa karşı koymak ve karşı-devrimci sınıf savaşına devrimci sınıf savaşıyla karşı koymaktır. Tarih yalnız iki çeşit savaş tanıyor: haklı ve haksız. Biz, haklı savaşları destekler, haksızlara karşı çıkarız. Bütün karşı-devrimci savaşlar haksız, bütün devrimci savaşlar haklıdır. İnsanlığın savaşlar çağı, bizim çabalarımızla sona erecektir ve hiç kuşkusuz, bizim verdiğimiz savaş, son muharebenin bir parçası olacaktır.”*

“Solculuk” adına, “marksist-leninist” olmak adına, tarihin bu en bilinen gerçeği bi-

le tersyüz edilmekten kendisini kurtarmamıştır. Ama ne gam!

“Haklı savaş/Haksız savaş” ayrımı yapmaksızın, sadece savaşların trajik görüntülerinden yola çıkarak, tüm savaşları bir ve aynı kefeye koyan “sol-pasifistler” ya da “solcu-hümanistler”, böyle yaparak, ezilen ve sömürülen sınıfların ezenlere ve sömürülenlere karşı sınıf savaşını, kurtuluş savaşını aleladeleştirmekteler, ezenlerin ve sömürülenlerin siyasal ve askeri zorla sürdürdükleri düzenden kurtuluşun tek silahını ellerinden almaya çabalamaktadırlar.

Stalin'i faşist Hitler'le, Sovyetler Birliği'ni faşist Almanya'yla aynılaştırarak “totaliter” ilan eden emperyalist (ya da yerli işbirlikçi) burjuvazinin ideologları, “medya” propagandistleri karşısında ezilip bükülen bu “sol-pasifistler”in, devrimin ne kadar “otoriter” bir şey olduğunu gördükçe de “tüyleri” diken diken olmaktadır.

Aynı “sol-pasifistler”, bir “medya” soytarısı, Batista yönetiminin işkencecilerine, katillerine Küba devrim mahkemelerinin verdiği kararlar karşısında, “huşu” içinde Che Guevara'yı “yamyam... barbar” ilan ettiğinde ise, Che'nin “mazlum” görüntüsünün arkasına sığınmaya çalışmışlardır.

“Devrim, elbette ki, en otoriter olan şeydir; bu, nüfusun bir bölümünün kendi iradesini, nüfusun öteki bölümüne tüfeklerle, süngülerle ve toplarla –akla gelebilecek bütün otoriter araçlarla– dayattığı bir eylemdir; ve eğer muzaffer olan taraf yok yere yenik düşmek istemiyorsa, bu egemenliğini, silahlarının gericiler üzerinde yarattığı terör ile sürdürmelidir. Paris Komünü, silahlı halkın otoritesini burjuvaziye karşı kullanmamış olsaydı, bir gün olsun dayanabilir miydi? Tersine, Paris Komünü'nü bundan yeterince serbest bir biçimde yararlanmamış olmakla suçlamamız gerekmiyor mu?

O halde, şu iki şeyden birisi: anti-otoriterciler ya neden söz ettiklerini bilmiyorlar, ki bu durumda kafa karışıklığından başka bir şey yaratmış olmuyorlar; ya da bunu biliyorlar, ki bu durumda da proletaryanın hareketine ihanet ediyorlar. Her iki durumda da gericiliğe hizmet etmiş oluyorlar.” (Friedrich Engels, *Otorite Üzerine.*)

* Mao Zedung, *Çin Devrimci Savaşında Strateji Sorunları.*

Tüm bunlar, unutulmuş ve unutturulmuştur. Artık “barışçıl” olunacaktır! Devrimden, devrimci savaştan söz edenler, “barbarca ve canavarca” bir boğazlaşmanın savunucuları olarak cehennemin yedi kat dibine gönderilmelidir!

Bu “sol-barışsever”lerden birisinin (Eyüphan Erkul), *Birgün* gazetesinin, şu “ünlü” “bitmiş yolun” yolcularının “solcu” gazetesinin 31 Ekim 2011 tarihli sayısında yayınlanan “Savaşın ve kahramanların manasızlığı!” başlıklı yazısı olabilecek en uç durumu sergilemektedir:

“Jean-Jacques Annaud’ın Türkçe’ye Kapıdaki Düşman diye çevrilen, enteresan filmi birçok ülke sinemacısının cesaret edemeyeceği bir ‘gerçeklikle’ başlar. Nazi orduları, İkinci Dünya Savaşı’nın en berbat günlerinde Stalingrad kapılarına dayanmıştır ve bir grup Kızıl Ordu askeri, dumanlar içindeki şehre ulaşmak için uğraşır. Bir tekneyle karşı kıyıya ulaştıklarında, dumanlar tüten savaş meydanına da ereceklerdir, lakin işler zora düşer. Tekneleri tam yolun yarısındaiken Alman uçaklarının saldırısına maruz kalır. Birkaç Sovyet askeri suya atlayıp kaçmaya çalışınca komutanları, onları, önce sözlü olarak uyarır. Hemen ardından emre itaatsizlik edildiğini fark eden komutan, belinden çıkardığı beylik tabancasıyla yüzerek kaçan kendi adamlarına ateş eder. Suyun içinde arkadaşlarının can verdiğini gören teknede ki diğer askerler kaçıktan anında vazgeçer ve tekrar disipline olup, Alman uçaklarının ateşi altında hedeflerine doğru ilerler.

İşte bu sahnedeki ‘gerçeklik’ savaş denilen illetin, nasıl bir habitatta yaşayıp, nasıl beslendiğini, canavarca kurallarının nasıl oluştuğunu anlatır. Geçtiğimiz yüzyılın ‘sözde özgür’ olan ama otosansür elinden çok çekmiş uygulamalarının da dibe vurduğu sahnedir bu. Günümüzde hiçbir ülkenin sinemasında böyle bir sahne yazılamaz, çekilemez, salonlarda gösterilemez. Efendiler müsaade etmez! Hiçbir ülkenin senaristi kendi komutanlarına, kendi askerlerini öldürtüp, savaşı devam ettiremez. Ne

yazık ki, bizlerden savaş denilen illetin bu acımasız yönü hep gizlenir. Fransız bir yönetmenin, yıkılmış SSCB’nin askerine işlettiği bu cinayet, başka koşullarda ‘imkansız’ olanın az rastlanan örneklerinden.”

Ve Eyüphan Erkul adlı kişi, yazısının sonunda savaşı (“haklı/haksız savaş” ayrımı yapmaya bile tenezzül etmeksizin) “tek düşman” olarak ilan eder:

“Bu insani eşiği aştığımızda, yalın gerçeklikle karşılaşırız. Bir kez daha öğreniriz ki, savaşta ölümlerden ölüm beğenene ‘kahraman’ denir... Gerisi gaf ve hamaset nutuklarıdır, Kapıdaki Düşman da, biz de insan evladiyiz... Uslanmaz, arlanmaz insanlık artık bellemeli: Ölümsüz olan tek düşman vardır, o da savaş denilen illettir...”

Bu zevat, savaşı “tek düşman” olarak ilan ederken, yine de savaş terminolojisinin “düşman” terimini kullanmamazlık edemiştir. Şüphesiz, bu zevat, kendi “entel” kişiliğine uygun olarak “huşu” içinde dinlemekten “zevk” alabileceği Ludwig van Beethoven’ın, Fransız Devrimi’nin “Jakoben terörü” sona erdirdiği için Napolyon’a ithaf ettiği 3. Senfonisinin adının “*Eroica*” (“Kahramanlık”) olduğuna da aldırış etmiyordu!

Bütün bunları, kendisini “solcu” zanneden bir kişinin “kişisel tercihi” ya da “özgür düşüncesi” olarak kabul edenler elbette çıkacaktır. Elbette, “demokratik bir ülkede” böylesine “düşünce”lerin özgürce ifade edilmesini “hoşgörüle” karşılamak gerektiği de söylenebilir! Ama “barış” adına ayrımsız her türlü “savaş” a karşı “savaş” ilan ederek yalın kılıç yapılan bu saldırı, “solcu” bir günlük gazetede kolayca yer bulabilmiştir.

Emperyalist savaşlarla, haksız savaşlarla, haklı savaşı, ezenlere karşı ezilenlerin kurtuluş savaşını, proletaryanın sınıfların ortadan kaldırılmasına yönelik savaşını, “savaş” genellemesiyle bir ve aynı kefeye koyanlar, ayrımsız her türlü savaşı “düşman” ilan edenler (ve buna göz yumanlar, olanak sağlayanlar, sessiz kalanlar) Jose Marti’nin şu sözlerini hiç akıldan çıkarmamalıdır:

“Suçlu olan, bir ülkede kaçınılabilir bir savaşı hazırlayandır ve kaçınılmaz bir savaşı hazırlamayı ihmal edendir.”

Gerisi laf-ı güzaftr.

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

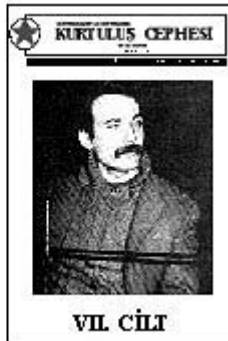
E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org
erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: KESİNTİSİZ DEVRİM I
MAHİR ÇAYAN: KESİNTİSİZ DEVRİM II-III
İLKER AKMAN: MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ
*** TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I
*** OLİGARŞİ NEDİR?
*** MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III
*** THKP-C/HDÖ VE 15 YIL
*** POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ
*** GRAMSCİ ÜZERİNE
*** REVİZYONİZMİN REVİZYONU
*** ULUSAL SORUN ÜZERİNE
*** “BDS”: BİR PRAGMATİK SAPMA
*** “YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE
*** ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]
*** DEVRİM PROGRAMLARI
*** RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER
*** ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ
*** PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

- DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM II [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]
LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR

Server Tanilli
(1931-29 Kasım 2011)

